

เจ้าบ่าว

ก้างสต็อก

สลิลา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๒๗

เจ้าบ่าวค้างสต็อก

ผู้เขียน : สลิลา

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๕๖

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0761-5

ราคา ๒๕๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : พรพิมล อริยวัฒนากร พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วัชชี จัดรูปเล่ม : อติศักดิ์ กุพันธ์

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๖

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมนักพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

และนำหรือจำหน่ายหนังสือเล่มนี้ให้

www.thaibookrecommend.com

พิวพูน
กร:ชายถนนสาย๓๓
www.greenread.com

อ่านได้บน
by SCG Paper

คำนำสำนักพิมพ์

ก่อนที่เราจะรู้จักใครอย่างลึกซึ้งนั้น ด้านแรกที่ต้องผ่านให้ได้คือเปลือกที่ถูกสร้างขึ้นมา บางคนข้างนอกกับข้างในไม่ต่างกัน แต่บางคนก็แต่งแต้มสีสันของเปลือกให้ดูดี น่านิยมชมชอบ เพื่อปกปิดตัวตนที่แท้จริงข้างในซึ่งไม่ตรงตามดังที่เห็น การดูคนที่ภายนอกเป็นเรื่องที่ง่ายดาย ทว่าการจะดูที่ภายในจิตใจของคนนั้นยาก เพราะใจคนยากแท้หยั่งถึง ดังคำที่ว่า 'รู้หน้าไม่รู้ใจ'

เจ้าบ่าวค้ำสต็อก เป็นนิยายที่มีเนื้อหาสอดแทรกแง่คิดที่ไม่ควรตัดสินคนที่ภายนอก สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่จะตามมาหากคนรักไม่ซื่อสัตย์และไวใจกัน ตลอดจนถึงให้เห็นถึงความสำคัญของครอบครัวและมิตรภาพระหว่างเพื่อน

เมื่อหนุ่มใหญ่อยากแต่งงานใจจะขาด แต่เหมือนฟ้าไม่เป็นใจ กลั่นแกล้งให้รักล่มก่อนลงเอยทุกครั้ง สาเหตุก็เพราะเพื่อนๆ ตัวดีที่พากันบังคับขู่เข็ญให้เขารับสมอ้างเป็นแฟนกับเมียน้อยเพื่อหลอกเมียหลวง เขาจึงเกลียดพวกเมียน้อยเข้าไส้ กระทั่งวันหนึ่งมีเหตุให้เขาต้องใช้ชีวิตร่วมกับเมียน้อย และเธอก็ทำให้เขาหวนใจ แต่อคติที่มีทำให้เขาไม่อาจยอมรับเธอได้ ขณะที่หัวใจเขากำลังสับสนนั้น ก็มีชายปริศนาที่มุ่งร้ายเขาคอยป่วนอยู่ตลอดเวลา จึงไม่มีอะไรง่ายตายสำหรับความรักครั้งนี้

เขาจะก้าวข้ามกำแพงอคติไปได้หรือไม่ คนร้ายคือใคร หากคำตอบได้ใน *เจ้าบ่าวค้ำสต็อก*

บทนำ

คราวนี้แหละ เขาจะต้องขอแต่งงานให้ได้...เขาจะแต่งงานให้ได้!

นวินให้คำมั่นกับตัวเอง ภายใต้ออกกว้างเต็นท์ด้วยความตื่นเต้นและความหวัง เขาคบหาသူใจห่อนมาหกเดือน ซึ่งเป็นหกเดือนที่เยี่ยมไปด้วยความหมาย เต็มไปด้วยการเรียนรู้และความเข้าใจ เขากำลังมั่นใจหนักหนาว่า หล่อนต้องตอบตกลงแน่ ขอเพียง 'เหตุการณ์บ้าๆ' ไม่เกิดขึ้นอีก!

หนุ่มวัยสามสิบตอนปลายที่ดูเหมือนสามสิบตอนต้นสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ ดวงตาคมนี้เป็นประกายวิบวับเหมือนต้นระบ้าได้ ริมฝีปากสีสดคลี่ยิ้มน้อยๆ กับซอกกุหลาบสีชมพูในมือ ก่อนจะชะงักไปเล็กน้อยเมื่อสัญชาตญาณบางอย่างทำงานขึ้นมาเสียดื้อๆ

'เหตุการณ์บ้าๆ' กำลังจะเกิดขึ้น?

ชายหนุ่มเหลียวมองไปรอบกายด้วยความหวาดระแวง ครู่หนึ่งก็พินลมหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ เมื่อพบว่าภายในร้านอาหารสุดหรูที่เขายืนอยู่นั้นไม่มีลูกค้าคนอื่นเลย

เขายิ้มซ้ำที่ตัวเองคิดมากเกินไป ในเมื่อเขาเหมาะสมนี้ทั้งชั้นเสีย

ขนาดนี้แล้ว ไอ้ ‘เรื่องบ้างๆ พรรคนี้’ จะเกิดขึ้นได้อย่างไร

เมื่อชายหนุ่มปิดเรื่องที่รบกวนความรู้สึกออกไปได้แล้ว ที่เหลือก็คือความหวังและความชุ่มชื่นในหัวใจ เขาสูดหายใจลึกๆ อีกครั้ง แล้วก้าวเดินด้วยความมั่นคง

หล่อนมารอเขาอยู่ก่อนแล้ว ท่าที่หล่อนดูสบายๆ ยืนกอดดอก คีระระ ฟิงกระจกใสและทอดสายตาไปยังทิวทัศน์ด้านนอก แต่เขารู้ว่าหล่อนกำลังตื่นเต้นและรอคอย เพราะเมื่อหล่อนได้ยินเสียงฝีเท้าเขา ก็เกร็งตัวขึ้นนิดหน่อย

เขาก้าวไปหยุดยืนข้างหลังหล่อน ได้กลิ่นน้ำหอมรวรินจากร่างระเหิดระหงนั้น

“คุณমনครับ”

“คะ” หล่อนสะดุ้งเล็กน้อย แล้วค่อยๆ หันมามองเขาค่อยๆ ประหลาดใจหนักหนา ถึงแม้เขาจะดูดีกว่าหล่อนแสร้งทำ แต่ก็น่าเอ็นดูไม่หยอก

นวินยื่นดอกไม้ไปตรงหน้าพลางทรุดกายลงคุกเข่าด้วยขาข้างหนึ่ง หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปาก ตาเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยอย่างไม่อยากเชื่อ “แต่งงานกับผมนะครับ” เขาเอ่ยประโยคนั้นพร้อมทั้งส่งสายตาวาน หล่อนยังคงเอามือปิดปาก ดวงตาที่ฉายแววตื่นเต้นและปลาบปลื้มนี้ปรากฏหยาดน้ำเอ๋อคลอ ก่อเกิดประกายแวววาวน่ามอง

“คุณแน่ใจแล้วหรือคะ” หล่อนย้อนถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือหลังจากเอามือลง

“ผมไม่เคยแน่ใจขนาดนี้มาก่อน ตั้งแต่เจอคุณวันแรก ผมก็รู้แล้วว่าเราสองคนเกิดมาเพื่อกันและกัน” เขาพูดเสียงทุ้มน่าฟัง

หญิงสาวร้องไห้เสียบๆ ขณะค่อยๆ โน้มตัวลงมาจุมพิตแผ่วเบาที่แก้มของเขา

“ขอบคุณค่ะคุณนวิน ตก...”

“เฮ้ย ไอ้วิน มาอยู่ที่นี่เองเหวอะ พี่ตามหานายแทบแย่” เสียงร้อร่น

ของชายคนหนึ่งตั้งขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวจะถลามาถึงตัวนินภายในเวลาไม่กี่วินาที นอกจากชายวัยสี่สิบตอนปลายผู้นั้นแล้วก็ยังมีผู้หญิงเดินตามมาติดๆ อีกสองคน

คู่รักหนุ่มสาวสะดุ้ง หญิงสาวยึดกายขึ้น ขณะที่นินยังคงนั่งท่าเดิมพร้อมทั้งขบกรามแน่น

นี่เขาจะหนีอะไรเรื่องบ้าง นี่ไม่พ้นจริงๆ ใช่ไหม!

“เอ่อ...ขอโทษที่มาขัดจังหวะนะครับคุณ พอดีผมมีธุระกับน้องชาย นะครับ” ผู้มาขัดบรยากาศแสนหวานหันไปยิ้มให้สาวสวยที่ได้แต่ยืนนิ่งด้วยความแปลกใจ จากนั้นเขาก็หันมาทางนินที่ตอนนี้อยึดกายขึ้นยืนเต็มความสูงพลางกำมือแน่น แล้วกล่าว “เฮ้ย วิน พี่พาเด็กนายมาส่ง”

“อะไรนะคะ!” หญิงสาวที่กำลังจะตอบตกลงแต่งงานร้องถามอย่างไม่อยากเชื่อหู “เด็กคุณงั้นหรือ นี่มันหมายความว่าไงคะวิน”

“มน มันไม่ใช่อย่างที่คิดคุณนะ” นินพยายามข่มความโมโหแล้วหันไปอธิบายกับหล่อน แต่หญิงสาวกลับหันไปมองผู้หญิงสองคนที่มากับผู้ชายคนนั้น พบว่าคนหนึ่งซึ่งแก่กว่านั้นรูปร่างท้วม หน้าบึ้งจัดและกำลังมองสำรวจทุกคนด้วยสีหน้าจริงจัง ส่วนอีกคนเป็นเด็กสาววัยสิบแปด แต่งตัวเปรี้ยว แต่งหน้าเข้มเกินวัย ทำทางร้านโลกและไม่แคร์อะไรบนโลกใบนี้ ทำทางของหญิงทั้งสองนอกจากไม่รู้จักกันแล้ว คล้ายจะไม่พอใจกันและกันอีกด้วย

“แล้วเด็กคนนี่ใครคะ” มนถามเสียงสั้น

“ผมไม่...” นินรีบส่ายหน้า

“ก็...เด็กนายวินเขาแหละครับคุณ พอดีผมเจอเย็นเค็งอยู่แถวนี้ เลยโทร. ถามลูกน้องนายวินให้ว่ามันอยู่ที่ไหน แล้วก็อาสาพามาส่งนี่แหละครับ” ผู้มาใหม่อธิบายแทรกด้วยน้ำเสียงร้อร่น “ไม่เชื่อก็กาม...กาม...น้องเขาดูได้เลย”

“ใช่ค่ะ หนูเป็นคนรักของคุณอาวิน” เด็กสาวตอบจะฉาน เดินเข้ามา

ใกล้วินแล้วคล้องแขนเขาหีบ เยกหน้ามองเขาด้วยสายตาหลงใหลพลาง
กล่าว “คบกันมานานแล้วด้วย”

“โก...” นวินอ้าปากจะร้องคำน แต่เมื่อบังเอิญมองไปที่หญิงร่างท้วม
และเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังใจระคนเจ็บปวดของหล่อน ก็ได้แต่
หุบปากเงียบ ไหล่กว้างงอแงลงเล็กน้อย

“ว่าไฉนคะวิน ที่เด็กคนนี้พูดเป็นเรื่องจริงหรือคะ”

แม้ใจหนึ่งমনจะเชื่อเด็กสาวไปแล้ว แต่อีกใจก็ยังหวังว่านวินจะปฏิเสธ

“จริงสิ” ผู้มาเยือนยืนยันอีกครั้ง “ภาพก็ฟ้องอยู่”

เพียงเท่านั้นช่อดอกไม้ทั้งช่อก็ถูกพาดลงบนใบหน้าหล่อเหลาของนวิน
ก่อนที่หล่อนจะหมุนตัวแล้วเดินแกมวิ่งจากไปด้วยน้ำตานองหน้า ชายหนุ่ม
ขยับตัวจะก้าวตาม แต่เด็กสาวกลับกอดแขนเขาไว้แน่น

“อย่าไปนะคะคุณอา”

“ปล่อยแขนฉันนะ” ชายหนุ่มกระซกแขนออกอย่างรังเกียจ เด็กสาว
ทำหน้าอและไม่เคยทำตามคำสั่งของเขา

“แหม ไม่ต้องเขินหรอกค่ะ คุณอาขา...ใครๆ เขาก็รู้ทั้งนั้นว่าเรานะ
กิ๊กกันอยู่”

“เอ่อ...คุณนวล ผมว่าเรากลับกันดีกว่านะ ปานนี้ลูกๆ รอแยแล้ว
ปล่อยให้พวกเขาอยู่กันตามลำพังเถอะ”

นวินยังไม่ทันได้พูดอะไร ผู้มาเยือนซึ่งนำความพินาศมาให้เขาก็
เตรียมเผ่นหนีเสียแล้ว

หญิงร่างท้วมขยับตัวตามแรงรั้งของสามี แต่ยังไม่วายหันไปมอง
สองหนุ่มสาวด้านหลังด้วยสายตาพิจารณา คล้ายต้องการความแน่ใจ
บางอย่าง ครั้นเห็นว่านวินพยักหน้าพร้อมส่งยิ้มให้ หล่อนจึงยิ้มออกและ
ก้าวตามสามีไปด้วยความมั่นคงขึ้น

ทันทีที่สองสามีภรรยาคล้อยหลังไป นวินก็กระซกแขนออกจาก
มือเรียวที่เกาะเกี่ยวไว้แน่นหนา ทำให้เด็กสาวค้อนปะหลังปะเหลืออก

“รังเกียจอะไรหนูหนักหนาคะคุณาสุดหล่อ” หล่อนทำสายตาเจ้าชู้ส่งให้
นวิน

“ไม่ใช่แค่รังเกียจธรรมดา นะ แต่ฉันรังเกียจผู้หญิงแบบพวกเธอมาก”
นวินตะคอกเสียงกร้าว ดวงตาวาวโรจน์ “ก็ครั้งแล้วที่พวกเธอทำให้ความรัก
ของฉันพัง ก็รอบแล้วที่ฉันต้องโดนผู้หญิงตบหน้านะ”

“คุณอาพูดอะไรอะ หลายครั้งอะไร หนูเพิ่งเจอคุณอาครั้งแรกเองนะ”
เด็กสาวทำหน้างफलงก้าวถอยหลังด้วยท่าที่หวาดๆ

“แต่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันต้องรับสมอ้างว่าเป็นคนรักของผู้หญิงหน้า
ด้านอย่างพวกเธอ” เขายังพูด เสียงก็ยิ่งดัง “เธอรู้ไหม ฉันใกล้จะสมหวังกับ
ความรักที่ไร เพื่อนฉันไม่คนใดก็คนหนึ่งเป็นต้องโดนเมียหลวงจับได้ว่ามี
เมียน้อยหรือไม่ก็กักทุกที และพวกเขาก็เอาตัวรอดด้วยการยึดเย็ดผู้หญิง
หน้าด้านพวกนั้นให้เป็นผู้หญิงของฉันเหมือนเมื่อกี้”

“เอ่อ...” เด็กสาวเหลือบมองซ้ายที่ขวาที่ด้วยหวังว่า ถ้าผู้ชายสุดหล่อ
ตรงหน้าเกิดคลุ้มคลั่งทำร้ายหล่อนขึ้นมา จะมีคนมาช่วยหล่อนได้ทันกาล
แต่ก็ต้องใจแป้ว เมื่อพบว่าไม่มีใครอื่นอยู่ในบริเวณนี้เลย “คะ...คุณอาพูด
จริงหรือ แต่ของแบบนี้จะมาโทษพวกหนูฝ่ายเดียวก็ไม่ถูกนะ ถ้าพวก
เพื่อนๆ ของคุณอาซื่อสัตย์กับเมีย ไม่หีน ไม่มักมาก ผู้หญิงแบบหนูก็
ไม่เกิดขึ้นหรอก”

“ยังมีหน้ามาพูดอีก” นวินตวาดลั่นจนหล่อนสะดุ้งอีกรอบ ผู้ชายอะไร
หนอ ยามอยู่เฉยๆ หล่อกระซกใจเป็นบ้า แต่ยามโมโหละก็ น่ากลัวได้โล้
“ใช่ ส่วนหนึ่งก็เพราะเพื่อนของฉันที่มันมักมาก แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะ
ผู้หญิงอย่างพวกเธอที่ชอบอ่อย ชอบยั่วให้พวกตาแก่ตบะแตกไป”

“อู๊ย! แต่คุณอายังไม่แก่นะ” เด็กสาวชม หวังว่าเขาจะอารมณ์ดีขึ้น
ขณะที่เขาก็ก้าวถอยหลังเรื่อยๆ “ยังหนุ่มพ้อหล่อเพียวอยู่เลย ยิ่งตอนไม่ดู
นะ หนูนี้นักว่าลุงก้อง สหรัถ”

“ฉันไม่ใช่คนบ้าอะนะ! ไป กลับบ้านไปได้แล้ว แล้วฉันก็ขอสั่งห้าม

เด็ดขาดเลยนะแม่สาวน้อย เลิกยุ่งกับพีโรจน์ซะ ไม่อย่างนั้นจะหาว่าฉันไม่เตือน”

“ไปบอกเพื่อนคุณอาโน่น ว่าเลิกยุ่งกับหนูชะที่ คนบ้าอะไรไม่รู้ ชี้เหนียวเป็นบ้า...หนูอยากเลิกกับเขาดังนานแล้ว ไม่อย่างนั้นไม่ร่วมมือเล่นละครเมื่อก็ด้วยหรือก สงสารป้า เอ๊ย! เมียเขา ขึ้นหูขี้หมูเสียวไม่ใช่เด็กของอา ยายบ้านั้นเป็นลมแน่ๆ”

“อ้อ ยังมีสำนัก” นวินกัดฟันกรอดๆ “แต่มันจะดีกว่านี้ ถ้าเธอเลิกยุ่งกับคนมีเมียแล้ว”

เด็กสาวยกไหล่คล้ายไม่ยอมรับคำพูดของเขา จากนั้นก็หมุนตัวเพื่อเดินจากไป แต่เมื่อนึกอะไรออกจึงหันกลับมาหาเขาอีกครั้ง

“โชคดีนะจะคุณอา ขอผู้หญิงแต่งงานคราวหน้าขอให้สมหวัง ไม่มีมารมาผจญก็แล้วกัน”

๑

สองปีผ่านไป

นับจากวันนั้นก็ไม่มี ‘เหตุการณ์บ้าๆ’ นั้นเกิดขึ้นอีก แต่นวินก็ยังไม่สดใส เพราะภาพลักษณ์ ‘เพลย์บอย’ ที่เพื่อนๆ พี่ๆ ยัดเยียดให้มานั้น ทำให้ไม่มีผู้หญิงดีๆ คนไหนอยากคบหาเขาอย่างจริงจัง อันที่จริงมีหญิงสาวมากมาย เดินเข้ามาให้เขาเลือก แต่ถ้ายังไม่แน่ใจว่าพวกเธอดีพอสำหรับเขา นวินก็ไม่อยากเสียเวลาด้วย

ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีความหวังว่าจะได้สดใสเสียที ซึ่งตอนนี้ความหวังนั้นกำลังจะเป็นจริงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เพราะใครคนนั้นกำลังจะมาถึง...ผู้หญิงดีๆ ที่เขาใช้เวลาหลายเดือนกว่าห่อหุ้มจะยอมเปิดใจให้

“พี่โรจน์ไปต่างจังหวัด พี่ศรีมีประชุมผู้ถือหุ้น พี่มาตรมีคดีใหญ่ต้องจัดการ...” ชายหนุ่มไล่เรียงรายชื่อเพื่อนรุ่นพี่ที่มัก ‘ใช้บริการ’ เขาบ่อยๆ เพื่อความมั่นใจ “ส่วนพี่กอบอยู่ซิดนีย์ เอ่อ...รายหลังนี้เราจะนับทำไมวะ พี่กอบไม่เคยมีปัญหาเหมือนพี่ๆ คนอื่นนี่หว่า”

นวินถอนหายใจยาวด้วยความโล่งใจ เขาฮัมเพลงเบาๆ ขณะสำรวจ

ความเรียบร้อยของโต๊ะอาหารซึ่งถูกจัดวางไว้ริมสระน้ำภายในบ้านของเขาเอง โดยมีหว่า เด็กสาวมาดทอมบอยคอยทำตามคำสั่ง เมื่อเขาแน่ใจว่าไม่มีอะไรขาดตกบกพร่องแล้ว จึงขยับตัวเพื่อขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

“เจ้านายชะ” เด็กสาวเรียกนวินไว้ “ให้หว่าว่าโปรยลีลาวดีลงสระสักหน่อยดีไหมชะ จะได้ดูโรแมนติกมากขึ้น” เด็กสาวเสนอความเห็นพลางเงยหน้ามองต้นลีลาวดีที่กำลังออกดอกสีขาวบริสุทธิ์ ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยไปในอากาศ ก่อนจะพูดต่อ “แล้วเดี๋ยวหว่าเอาเทียนหอมมาลอยในสระให้ด้วย”

นวินขมวดคิ้วทำหน้าทึ่ง “นี่เกิดอะไรโรแมนติกแบบนี้เป็นด้วยหรือ”

“แห่ม ใครจะเหมือนเจ้านายละชะ ปุ่มโรแมนติกสลายไปตามอายุ”

เด็กสาวพูดจบก็ถอยกรูดเมื่อเห็นเท้าเจ้านายเริ่มกระดิก

“ผู้หญิงนะเจ้านาย ไม่ว่าจะวัยไหนก็ชอบความโรแมนติกทั้งนั้น แต่เจ้านายต้องโรแมนติกให้สอดคล้องกับอายุพวกเธอด้วยนะ” หว่าพูดต่อประหนึ่งผู้เชี่ยวชาญ

นวินหัวเราะหึๆ อย่างอดไม่ไหว

“ถามจริงๆ แกใช้ไอ้ความโรแมนติกจีบสาวสำเร็จมาก็ร้ายแล้ววะ”

“โอ๊ย ถ้าหว่าตั้งใจจริงๆ ละก็ ก็ร้ายๆ ก็ไม่พ่นมือไอ้หว่าหรอก”

เด็กสาวโอ้

นวินส่ายหน้าด้วยความหมั่นไส้

“อย่ามัวมัวอยู่เลย แยกไปเฝ้าหน้าบ้านโน้นไป ถ้าคุณรตามาถึงแล้วฉันยังไม่ลงมา ก็พาเธอมานั่งรอที่นี่นะ...อ้อ! แล้วเรื่องเทียนหอมกับดอกกลิ่นหอม นั่นนะ อย่าริเอาลงไปในสระน้ำฉันเชียวนะ สกปรก!”

หว่าส่งค้อนให้คนที่ ‘ปุ่มโรแมนติกสลาย’ ครั้งหนึ่ง แล้วหมุนตัววิ่งออกไปทำตามคำสั่งทันที

เมื่อนวินกลับมาข้างล่างอีกครั้งในชุดกางเกงผ้าฝ้ายยาวกับเสื้อยืดแขนสั้นลายขวางราคาแพงระยับ ก็ได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาจอดที่นอกรั้วบ้านพอดี เขาจึงตะโกนสั่งให้หว่าไปรอที่ริมสระ เขาจะออกไปรอรับคนรักที่หน้าบ้านด้วยตัวเอง

แต่แล้วคิ้วเข้มก็ขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นวารถที่กำลังแล่นติโค้งอ้อมมาจอดหน้าบ้านนั้นเป็นรถแท็กซี่

เอ๊ะ! หรือหล่อนมารถแท็กซี่ ก็ดีเหมือนกัน ขากลับเขาจะได้ไปส่งหล่อนที่บ้าน...ชายหนุ่มนึกอย่างครีมีใจ

หว่าผู้ก้าวลงจากรถไม่ใช่คนที่เขารอคอย ซ้ำยังเป็นคนที่เขาไม่คิดว่าจะอยู่ที่นี้ในเวลา

“อ้าว พี่กอบ กลับจากซิดนีย์เมื่อไร ไหนว่ากำหนดกลับมะรีนนี่ไงครับ” เขาเอ่ยทักพลางมองหนุ่มใหญ่ร่างท้วมที่เดินหน้าเครียดมาหาด้วยความประหลาดใจ

“พี่มีเรื่องอยากให้นายช่วย” กอบทรัพย์ไม่ตอบคำถาม แต่รีบเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนรนพลางตัวตวัดสายตาไปยังรถแท็กซี่ครั้งหนึ่ง

นวินมองตามแล้วก็ต้องขมวดคิ้วอีกหน เมื่อเห็นเงาผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ทางด้านหลังรถ บวกกับเห็นว่ากอบทรัพย์ยังอยู่ในชุดเดินทางอันแสดงว่าเพิ่งมาจากสนามบิน เขาก็ยิ่งแปลกใจ

“พี่กอบพาใครมาด้วยละนั่น?”

“ช่วยอะไรพี่ นี่ยาบอกนะว่าจะให้ผมช่วยเรื่องเมียน้อยนะ” ชายหนุ่มแหงด้วยเสียงหัวเราะขำ เพราะสำหรับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าแล้ว เขาเลื่องชื่อเรื่องความรักถูกรักเมียนัก อย่าวว่าแต่ในกลุ่มกันเองเลย ถ้ามีการจัดอันดับคนรักครอบครัวระดับประเทศ เข่ากอบทรัพย์ติดอันดับต้นๆ แน่หนอน

“เอ่อ...คือ...พี่...พี่พาวาณีมาจากซิดนีย์...มาแบบกะทันหัน เลยอยากฝากเธอไว้กับนายก่อน” กอบทรัพย์อีกอึก

“วาณี?” นวินทวนชื่อ สักรณีย์ร้ายแสบเข้ามาอย่างช่วยไม่ได้ “ผู้หญิง?”

“อ้อ” กอบทรัพย์พยักหน้า สีหน้าทั้งเคร่งเครียด ละอาย และหัวน้ใจ ผสมปนเปกันไปหมด

วินนิ่งอึ้ง มองคนตรงหน้าพลาจคาดคั้นขอคำตอบ “นี่ที่กำลังจะบอกอะไรผม”

“คือวาณี...คือ แม่เธอเพิ่งเสียชีวิตอยู่ตัวคนเดียว พี่ก็เลย...”

“ตั้งตัวเป็นมูลนิธิช่วยเหลือสตรีผู้ตกยาก?” วินนิ่งต่อคำให้ด้วยน้ำเสียง ผิดหวังและเสียศรัทธา “ให้ตายเถอะ ผมไม่นึกเลยว่าพี่จะมาตีแตกเอาตอนนี่ พี่พี่...อ้อ พี่ที่เป็นเหมือนคนอื่น ๆ ได้ยังไง ผมเพิ่งนึกซมพี่เมื่อกี้เอง พี่ทำแบบนี้ได้ยังไงกัน”

“มันไม่ใช่อย่างที่วินคิดหรอก แต่พี่ยังพูดอะไรตอนนี้ไม่ได้” กอบ-ทรัพย์บอก สีหน้าอึดอัดลำบากใจ

“ไม่ใช่อย่างที่ผมคิดแล้วมันยังงั้นล่ะ...เอจี้ พี่เลิกกับแม่คนนี่ซะ แล้วผมจะเก็บทุกอย่างไว้เป็นความลับ จะไม่บอกพี่แถมและไม่ให้ตาโกยกับ ยายออมรู้ โอเคไหม” วินนิ่งยื่นข้อเสนอที่พอจะนึกออกในตอนนั้น

“ไม่ได้! พี่ตัดขาดกับวาณีไม่ได้”

กอบทรัพย์ส่ายหน้าอย่างแรง ทำให้วินนิ่งโกรธ

“เลิกไม่ได้? พี่พี่กล้าพูดคำนี้ออกมาเลยเหรอ...ถ้าพี่รักเธอขนาดนั้น ละก็ พาเธอออกจากบ้านผมแล้วย้ายไปอยู่ด้วยกันเลยสิ...อ้อ! แล้วก็ต้อง เลิกกับพี่แถมด้วยนะ”

“ไม่ได้! กับแถมพี่ยังเลิกไม่ได้” กอบทรัพย์ส่ายหน้าแรงกว่าเดิม

“นั่นก็ต้องเลิกกับผู้หญิงในรถนั่นซะ” วินนิ่งกลับไปยื่นข้อเสนอเดิม

“วิน นายยังไม่เข้าใจ พี่ตัดขาดกับวาณีไม่ได้” คนสูงวัยกว่าทำเสียง ระทอท้อก่อนอ่อนวอนต่อ “นะ วิน พี่ไว้ใจนายมากกว่าใครเพื่อน นอกจาก นายจะเก็บความลับเก่งแล้ว ที่นี้ไม่ค่อยมีใครไปมาหาสู่ แถมคนบ้านนาย ก็น้อย เป็นส่วนตัวดี เหมาะมากที่จะให้วาณีอยู่ที่นี่”

“โอ้โฮ รอบคอบซะด้วย น่าชื่นชมเป็นบ้า นี่คิดมาตั้งแต่อยู่ที่ซิดนีย์

เลยหรือเปล่า” นวินประชดด้วยความหมั่นไส้

“ใช่ และไม่ว่าพี่จะคิดสักกี่ครั้ง คนที่ช่วยพี่ได้ก็มีแค่คนเดียวเท่านั้น...น่า พี่ฝากไว้ไม่กี่เดือนหรอก พอทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง พี่ก็จะมารับวานีไป”

“เป็นเดือน?” นวินทวนคำเสียงสูง “โห ทำไมพี่กล้าชวอะ คิดว่าผมจะให้หรือไง แค่เคินเดียวบ้านผมก็เป็นกาลกิณีแยะแล้ว”

“วานีย้ายจากเมืองไทยไปอยู่ที่ออสเตรเลียตั้งแต่เด็กๆ กลับมาจึงไม่มีเพื่อนหรือคนรู้จักที่ไหน” คนขอความช่วยเหลือเว้นช่วงไปนิดหนึ่ง ก่อนเอ่ยถ้อยคำที่ไม่เคยคิดว่าจะเอ่ยออกมาได้ ทว่าวันนี้เขาจำเป็นต้อง “นายจำได้ไหม เมื่อก่อนตอนที่นายไม่เหลืออะไรติดตัว พี่ยังเคยช่วยนาย แล้วทำไมเรื่องแค่นี้นายถึงช่วยพี่ไม่ได้วะ”

นวินถึงกับอึ้งเมื่อกอบทรัพย์ทวงบุญคุณ

แปดปีก่อนครอบครัวของเขาประสบชะตากรรมหนักหน่วง โรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ขนาดใหญ่ล้มละลาย เพราะพ่อติดการพนัน หอบเงินก้อนสุดท้ายหนีไปอยู่กับเมียช้อย ทั้งหนีก้อนโตไว้ให้แม่กับเขาตามชดใช้ ทั้งหนีธนาคารและหนีนอกระบบ จึงเป็นหน้าที่ลูกชายคนเดียวอย่างเขาที่ต้องหาทางใช้หนี้ให้เร็วที่สุด เขาขายบ้านและที่ดินทั้งหมดที่มีในตอนนั้น แต่ก็ยังไม่พอใช้หนี้ เพื่อนรุ่นพี่กลุ่มนี้จึงยื่นมือเข้ามาช่วย บางคนให้ยืมเงินใช้หนี้ บางคนให้ยืมเงินตั้งตัวใหม่ บ้างก็ไปเซ็นค้ำประกันตอนเขากู้เงินจากธนาคารที่มีอำนาจหน้อยก็ไป ‘เจรจา’ กับเจ้าหนี้นอกระบบทั้งหลายให้

กอบทรัพย์เองก็เคยให้ที่พักอาศัยเขากับแม่อยู่ช่วงหนึ่ง ก่อนที่เขาจะล้มตาอัปปากได้ และกลายเป็นเจ้าของโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์อย่างทุกวันนี้

นวินไม่เคยลืมบุญคุณของทุกคน พอๆ กับที่ทุกคนก็ไม่เคยลืมเช่นกัน ทำให้เขาต้องจำใจรับบท ‘ผู้รับสมอ้าง’ หลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่เคยมีการทวงบุญคุณครั้งไหนที่ทำให้เขาเจ็บปวดเหมือนครั้งนี้

“พี่กอบ...” นวินครางน้ำเสียงหดหู่ “นี่พี่... พี่ไม่เหมือนคนที่ผมเคยรู้จักเลย พี่... โธ่เว้ย!” เขาสบถ

“ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ พี่ก็ไม่ทำแบบนี้หรอกนะ... ขอบใจมากนะวิน” กอบทรัพย์สรูปเอาเองเสร็จสรรพาวารุ่นน้องยอมทำตามคำขอร้องของเขา จึงเอื้อมมือไปตบปานวินสองสามที

“อย่ามามัดมือชกเสียให้ยาก” นวินผลักมือกอบทรัพย์ออกแรงๆ ก่อนจะกล่าวแตกดันตามแรงอารมณ์ “ผมไม่มีวันทรยศพี่แบบเหมือนพี่หรอก”

จังหวะนั้นเองที่ประตูรถแท็กซี่เปิดออก เรียวขากลมกลิ้งในทางงวงเลกิงสีดำซึ่งมีกระโปรงยีนส์สวมทับ ก้าวลงมายืนข้างรถ ตอแรกนวินยังไม่คิดจะหันไปมอง สายตาชุ่นเคืองยังคงจับจ้องที่เพื่อนรุ่นพี่ แต่เพราะความสว่างวาบจากเสื้อยืดสีเหลืองสดใสทำให้เขาต้องหันไปดู จึงสบเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลเข้มซึ่งกำลังจ้องเขาอย่างไม่ชอบใจระคนแปลกใจ

นวินกวาดตาสำรวจใบหน้าและรูปร่างของหล่อนอย่างรวดเร็ว อายุหล่อนประมาณยี่สิบต้นๆ ใบหน้ารูปไข่ คิ้วเรียว จมูกโด่งได้สัดส่วนรับกับใบหน้า ริมฝีปากอímสีแดงระเรื่อ ผมสีน้ำตาลเหี้ยมดตรง ทำทางมันนอกมันใจอย่างคนที่ใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ แต่หล่อนกลับทำให้เขาแปลกใจด้วยการยกมือไหว้เขาด้วยท่าที่นอบน้อม แล้วจึงเงยหน้าขึ้นสบตาเขาอีกครั้ง

“ทำไมต้องรุนแรงด้วยคะคุณอา” หญิงสาวถาม น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความมั่นใจในตัวเอง ก่อนที่ร่างระหงนั้นจะก้าวไปยืนใกล้ ‘สามี’ เหมือนพร้อมจะปกป้องหากเขาทำอะไร

“สำหรับคนทรยศ ฉันควรทำมากกว่านี้ด้วยซ้ำ” นวินเอ่ยเสียงลอดไ่ไรฟันพลางมองหญิงสาวอย่างดูถูก

“คนเราผิดพลาดกันได้นี่คะ และเราทุกคนก็เสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนกัน” หญิงสาวกล่าวเสียงเรียบ

“จะให้ฉันเชื่อว่าเธอเสียใจจริงๆ เหรอ เฮอะ คนเสียใจเขาไม่วิ่งแร่ตามสามีคนอื่นมาถึงนี้หรอกแม่หนู”

แทนที่ว่าฉินจะโกรธ เธอกลับขมวดคิ้วมองเขาด้วยท่าที่ครุ่นคิด “วิ่งเร็ว
แปลว่าอะไรคะ”

“ก็แปลว่า...”

“อย่าไปสนใจเลยวาทินี” กอบททรัพย์รีบเอ่ยแทรกก่อนที่ฉินจะบอก
ความหมายของคำนั้น จากนั้นจึงหันไปสบตานวินตรงๆ “พี่เสียใจที่ทำให้
วินผิดหวังในตัวพี่ แต่พี่ขอรับผิดเพียงคนเดียว วาทินีไม่ผิดอะไรเลย เธอ
ไม่เกี่ยว”

นวินแบ่ปาก นึกหมั่นไส้กอบททรัพย์ที่ทำตัวเป็นสุภาพบุรุษปกป้อง
เมียหน่อย

“มันไม่ได้ทำให้พี่ดูดีขึ้น แล้วก็ไม่ได้ทำให้ผู้หญิงคนนี้ดูมีค่ามากขึ้น
ด้วย...เออละ ผมขออย่าเป็นครั้งสุดท้ายว่า ผมจะไม่ช่วยปกปิดความเลวของ
พี่เด็ดขาด พี่พาคนของพี่กลับไปได้แล้ว แยกสำคัญของผมกำลังจะมา”
ชายหนุ่มแน่นย้ำทุกถ้อยคำอีกครั้ง

“แยกสำคัญ...คุณรดาสินะ” กอบททรัพย์ย้อนถามด้วยรู้เรื่องราวในชีวิต
ของอีกฝ่ายดี ก่อนจะยิ้มเจ้าเล่ห์ขณะเอ่ย “เอาลี ถ้านายไม่ยอมให้วาทินีอยู่
ที่นี่ พี่จะทำให้คุณรดาเข้าใจนายผิด ที่นี้นายก็ต้องเป็นผู้ชายค้ำสติอก
ไปอีกหลายปี”

สิ้นประโยคนั้นนวินก็ได้ยินเสียงเหมือนคนสำคัญดังมาจากหญิงสาว
ครั้นเขาหันขวับไปมอง หล่อนก็ทำสีหน้าเรียบเฉย ทว่านัยน์ตาสีน้ำตาลเข้ม
กลับไหวระริกด้วยความขบขัน

ชายหนุ่มรีบหันหน้าหนีก่อนจะระงับอารมณ์ไม่ไหว กระซอกคอเสื้อ
หญิงสาวแล้วตะคอกใส่หน้าว่า ที่เขาต้องกลายเป็นสินค้ำค้ำสติอกก็เพราะ
ผู้หญิงหน้าด้านเช่นหล่อนนี่แหละ

“พี่กอบ อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ” นวินเอ่ยห้ามเสียงลอดโรฟัน

“พี่มีทางเลือกให้นายแค่ทางเลือกเดียวเท่านั้นนวิน” กอบททรัพย์พูดขึ้น
อย่างผู้ที่มีมองเห็นชัยชนะอยู่รำไร

“ไม่มีทาง” นวินพูดจวบรถแก่งของทิพรดาที่แล่นผ่านรั้วบ้านเข้ามาพอดี เขาตาเหลือก หันมาเร่งเพื่อนรุ่นพี่ทันที “ฉิบหาย คุณรดามาแล้ว... พี่กลับไปก่อน เร็วเข้า เราจะคุยเรื่องนี้กันวันหลัง”

“แต่พี่อยากคุยตอนนี้วะ ไอ้น้องรัก” กอบทรัพย์ตอบอย่างไม่ีหะพลางเหลือบมองรถที่กำลังแล่นตรงมาด้วยท่าที่ไม่เดือดร้อนลัคนิด

“ผมขออ้อง”

“ถ้าพลาดจากคุณรดา นายก็จะค้างสต็อกอีกประมาณสองปีเป็นอย่างต่ำ เพราะกว่านายจะเจอผู้หญิงถูกใจ กว่าจะจีบ กว่าจะดูใจกัน ถึงตอนนั้นนายก็น่าจะอายุประมาณสี่สิบสอง...โอ๊ย แกขนาดนั้นจะเลี้ยงลูกให้ไหมเหนี่ย โอ๊ะ! อย่าว่าแต่เลี้ยงเลย ผลិតลูกจะไหวหรือเปล่า” กอบทรัพย์ยั่วเย้านวินอย่างอารมณ์ดี เพราะมันแน่ใจว่าเขาชนะแน่

“พี่พาคนของพี่เข้าไปรอในห้องทำงานก่อน เราจะคุยเรื่องนี้กันอีกครั้งหลังจากรถากลับไปแล้ว”

ความเครียดของนวินสลายไปทันทีที่เห็นใบหน้าหวานละมุนของทิพรดา หล่อนเป็นหญิงสาววัยสามสิบกว่า รูปร่างออร่าอ่อนแอ้น เรียบร้อย และอ่อนหวานตรงตามแบบฉบับผู้หญิงที่เขาชอบทุกประการ

ก่อนทิพรดาจะตกลงคบหาดูใจกับเขา หล่อนเพิ่งเลิกรากับคนรักที่คบกันมาสิบกว่าปี เพราะจู่ๆ ต่างฝ่ายต่างก็พบว่าความรักแบบหนุ่มสาวลดน้อยลง ถึงขนาดพอคุยเรื่องแต่งงานแล้วเกิดความอึดอัดแปลกๆ จึงถอยคนละก้าว กลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม

‘รดาคิดว่า ต่อไปจะไม่คบใครนานๆ แบบนี้อีกแล้วละ ถ้ารดาารู้ตัวว่า รดาร์ักเขา และเขาก็รักรดา ถ้าเขาขอรดาแต่งงาน รดาก็จะแต่งงานกับเขาทันที’

คำพูดของทิพรดาในวันนั้นทำให้เขาตั้งใจจะขอเธอแต่งงานในวันนี้ หลังจากคบหาดูใจกันมาได้ครึ่งปี

“คุณมีแขกอยู่หรือเปล่านั้นคะ เมื่อก็รดาเห็นรถแท็กซี่จอดอยู่” ทิพรดา

ถามอย่างเกรงใจเมื่อเดินมาถึงริมสระน้ำ

“ไม่ใช่แขกหรือครับ พี่กอบนะ” นวินตอบสั้นๆ พลังเลอ่อนแอให้หล่อน

“อ้าว แล้วพี่เขาไม่มาทานข้าวกับเราด้วยหรือคะ” หญิงสาวมองจانبนโตะก่อนเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

“ไม่หรือครับ” ชายหนุ่มเดินอ้อมไปนั่งลงตรงข้าม ก่อนจะพยักหน้าให้หัวหน้าจัดการรินเครื่องดื่มทันที

ทิพรดาขมวดคิ้วสงสัย แต่ก็ไม่เข้าชื่ออะไรต่อ เพราะถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

หลังจากนั้นสองหนุ่มสาวก็ใช้เวลาด้วยกันอย่างมีความสุข สำหรับนวินแล้ว ยามนี้ทิพรดาคือโลกทั้งใบของเขา ชายหนุ่มลืมนึกเรื่องของกอบทรัพย์กับเมียน้อยคนนั้นไปเสียสิ้น

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม นวินก็ไล่หว่าให้เข้าไปในครัวและย้ำว่าไม่ต้องออกมาคอยรับใช้อีก ถ้าไม่ได้เรียก จากนั้นเขาก็ลุกจากเก้าอี้พร้อมกับล้างมือเข้าไปในกระเป่ากางเกง กำลังจะหยิบกล่องแหวนออกมา แต่จู่ๆ ทิพรดาก็ลุกขึ้นยืน

“อ้าว คุณรดาจะไปไหนหรือครับ” นวินถามพลังตั้งมือออกจากกระเป่ากางเกงโดยปราศจากกล่องแหวน

“ห้องน้ำค่ะ”

“เชิญครับ เดี่ยวผมไปส่ง”

“ไม่ต้องหรือคะ รดาไปเองได้” หญิงสาวยิ้มหวาน แว่ตาเปล่งประกายความสุข จากนั้นจึงเดินจากไป

คนที่เก้อเพราะว่าที่เจ้าสาวผิตคิดวิ่งมองตามไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมาชักซ้อมการขอแต่งงานอีกครั้งด้วยความตื่นเต้น ความวาดหวังของเขากำลังจะสัมฤทธิ์ผลโดยไม่มีอะไรมาขัดขวางได้อีก

ประมาณสามนาที่ต่อมา ทิพรดาก็เดินแกมวิ่งกลับมาด้วยสีหน้า

บูดบึ้ง คนที่เดินตามหลังหล่อนมาด้วยท่าที่ตกใจคือหว่ากับวาณี...
วาณี?
เอ๊ะ!

๒

ลิ่งหรณ์ร้ายว่าเหตุการณ์จะซ้ารอยแล่นปรูดปราดกับภาพตรงหน้า
ทว่าวินก็เบาใจว่าจะสามารถทำให้ทิพรดาเข้าใจได้ กอปรทรัพย์คงไม่ใจร้าย
เหมือนพี่คนอื่น ๆ

“เข้าห้องน้ำเร็วจ้ะรดา” เขาเอ่ยทักด้วยสีหน้าปกติ พยายามอย่างยิ่ง
ที่จะไม่มองไปที่สีเหลืองๆ ที่อยู่ข้างหลังนั้น

“ห้องน้ำที่นี่ ‘สกปรก’ ฉันจะกลับบ้าน” ทิพรดาเน้นเป็นพิเศษตรง
คำว่าสกปรก แล้วเอ้อมมือไปหยิบกระเป๋าบนโต๊ะ

“จะรีบไปไหนคร้บรดา เราตกลงกันว่า คุณจะอยู่ที่นี้นานๆ ใจครับ”
ชายหนุ่มยังคงใจเย็นด้วยการยิ้มกริ่มกริ่มอย่างที่เคยทำให้ทิพรดาใจละลาย
มาแล้ว

“คงไม่จำเป็นมั้งคะ คุณมีคนที่อยากให้อยู่ที่นี่ด้วยกันแล้วนี่” ทิพรดา
ปรายตาไปทางวาทินี

วินไม่ได้มองตาม สายตาเขาจับจ้องใบหน้างดงามของคนรักเท่านั้น
“คุณคนเดียวเท่านั้นที่ผมอยากให้อยู่ที่นี่ อยู่นานๆ อยู่ตลอดไปได้

ยิ่งดี” เขาพูดเสียงทุ้ม แหวตาทหวนซึ่งไม่ปกปิดความรู้สึก

“อ้อ...หมายความว่า คุณจะให้คนอื่นอยู่ชั่วคราวครึ่งชั่วคราวสินะคะ” ทิพรดา ย่นทันทันคว้น คราวนี้เสียงหล่อลั่น น้ำตาริน

“ไม่มีครับ ผมไม่มีใครนอกจากคุณ”

“เลิกแสวงหาทำนองอื่นได้แล้วคะคุณนวิน ฉันน่าจะเชื่อคำเตือนของคนอื่นที่ว่า คุณไม่เคยจริงจังกับผู้หญิงคนไหน แล้วก็ซ่อนผู้หญิงเอาไว้มากมาย แต่ที่ทำให้ฉันผิดหวังมากที่สุดก็คือ ฉันไม่เห็นว่า คุณจะทำลายซ่อนผู้หญิงไว้ในบ้านทั้งที่นัดฉันมาทานข้าวด้วยแบบนี้ คุณมัน...” ทิพรดา พรั่งพรูความรู้สึก พลังมองเขาด้วยสายตาคิดหวัง

“คุณกำลังเข้าใจผิดค่ะ” วาณีเอ่ยแทรกขึ้น “ฉันไม่ใช่ผู้หญิงของ...”

“เธอเงียบไปเลย ไม่ต้องมายุ่งเรื่องของฉัน” นวินหันไปสั่งห้ามด้วยน้ำเสียงแข็งดำหนิ

“แต่ฉันกำลังช่วยคุณอานะ” วาณียังไม่ยอมแพ้

“ฉันบอกให้เงียบไป” เขาตะคอกเสียงดังด้วยความหงุดหงิดที่ทบทวีจนทุกคนในที่นั้นสะดุ้ง

นวินรังเกียจวาณีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอหล่อลนขัดคำสั่งเขาด้วยท่าทางไม่เกรงใจ ก็เลยยิ่งไม่ชอบใจหล่อลนเข้าไปอีก “ไอ้หว่า เลามาว่าเกิดอะไรขึ้น”

“คุณทิพรดาเจอพี่วาณีที่หน้าห้องน้ำ คุณทิพรดาถามว่าพี่วาณีเป็นใคร พี่วาณีบอกว่ามากับลูกกอบ แต่คุณทิพรดาไม่เชื่อ คิดว่าเป็นกิ๊กของเจ้านาย ก็เลยเดินออกมาที่นี่แหละฮะ” หว่าตอบ

“ความผิดอยู่ที่เธอ” นวินหันมาชี้หน้าวาณีจนนิ้วเกือบทิ่มตาหล่อลน “เป็นบ้าอะไรถึงไปตอบแบบนี้ ทำไมไม่บอกไปตรงๆ ละว่าเป็นเมียร้อยพี่กอบนะ จะพูดกำกวมทำไม”

“กำกวม?” วาณีทวนคำด้วยความงุนงงแล้วเอ่ยถาม “แปลว่าอะไรคะ”

นวินนับหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อให้เวลาตัวเองทำใจให้เย็น ไม่ลากวาณีออกไปที่นอกร้าน

“มันจะแปลว่าอะไรก็ช่างเถอะ แต่เธอตอบคำถามฉันมาซิว่า ทำไมไม่พูดตรงๆ ตั้งใจให้เรดาเข้าใจฉันผิดใช่ไหม”

“พอที! เลิกแสดงละครได้แล้วคุณนวิน ฉันจะกลับละ” ทิพรดาเอ่ยแทรกด้วยท่าที่ห่างเหินเย็นชา หลังจากจับตาดูทั้งคู่มาลักพัก

“ไม่นะเรดา คุณยังไปไหนไม่ได้ คุณต้องฟังความจริงก่อน ผู้หญิงคนนี้ได้เป็นอะไรกับผมนะ เธอเป็นคนของพี่กอบ” นวินที่รู้ตัวว่ามีแต่เอาผิดกับวาณิณานกินไป รีบหันมาอธิบายให้คนรักฟังด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“พี่กอบ? ก็ไหนคุณเคยบอกฉันว่าพี่กอบติดอันดับผู้ชายซื่อสัตย์กับครอบครัวระดับประเทศไงคะ แล้วทำไมจู่ๆ เขาถึงตีแตกล่ะ นำแปลกใจจริงๆ” หญิงสาวพูดกึ่งเยาะกึ่งประชดประชัน

“ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปแล้วนะสิ ผมเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าพี่กอบจะกลายเป็นคนแบบนี้”

ทิพรดาเงยไปส่องสามวินาทีก็ยิ้มสมเพช “ฉันก็ไม่นึกเหมือนกันว่าคุณจะเป็นคนแบบนี้ คุณไม่มีความเป็นลูกผู้ชายเอาเสียเลย โยนบาปให้เพื่อนได้หน้าตาเฉย”

“ผมไม่ได้โยนบาปให้ใคร แต่มันเป็นเรื่องจริง ผมรักคุณ ผมมีคุณเพียงคนเดียวเท่านั้น” นวินว่าพาลงเอื้อมมือไปหมายจะจับมือคนรัก

“อย่าแตะเนื้อต้องตัวฉันอีก คุณน่ากลัวกว่าที่ฉันคิด คุณไม่ใช่คนสุภาพอ่อนโยนอย่างที่แสดงออกสักนิด” ทิพรดาตั้งแขนตัวเองออกด้วยท่าทางรังเกียจ

“นี่คุณพูดอะไรนะเรดา เรื่องแม่คนนี้ยังไม่จบ คุณหาเรื่องใหม่ให้ผมได้แล้วหรือ” ชายหนุ่มมุดตัดพ้อ

“มันเป็นเรื่องเดียวกันค่ะ เพราะมันทำให้ฉันตัดสินใจที่จะเลิกกับคุณได้เด็ดขาดขึ้น...กิริยาที่คุณแสดงกับเธอเมื่อครูนี่มันหยาบคาย คุณคาม และน่ากลัวมาก ฉันอยู่กับคนแบบนี้ไม่ได้จริงๆ”

“ไม่ใช่ละ ผมไม่ใช่คนแบบนี้ ถ้ามพี่กอบได้เลย พี่กอบรู้จักผมดี...

เออ ไซ้ คุณต้องคุยกับพี่กอบ เขาจะช่วยยืนยันว่าคุณกำลังเข้าใจผิด” แล้ว นวินก็หันไปทางวาทน์และออกคำสั่ง “ไปตามพี่กอบมาซิ”

“ไปตามที่ไหนคะ” วาทน์ทำหน้าเหลวไหล ยิ่งเพิ่มความหงุดหงิดให้ ชายหนุ่มทบทวี เพราะเขามองว่าหล่อนกำลังยั่วโมโหเขา

“เขาอยู่ที่ไหน” เขาตะคอกถาม แต่นึกขึ้นมาได้ว่าคนรักกำลังจับตามองอยู่ จึงปรับน้ำเสียงและสีหน้าให้เป็นปกติ “พี่กอบอยู่ที่ไหนก็ไปตามที่นั่นแหละ”

“แต่ฉันไม่รู้ที่คะว่าเขาอยู่ที่ไหน”

“แม่หนู นี่ไม่ใช่เวลามาเล่นลิ้นนะ ฉันบอกให้ไปตามก็ไปสิ...เดี๋ยวนี้”

“พี่วาทน์ไม่ได้เล่นลิ้น ลุงกอบกลับไปแล้วสะเจ้านาย” หัวรีบทำหน้าที่ผู้ช่วย เพราะไม่อยากให้เจ้านายหนุ่ม ‘เสียอาการ’ ต่อหน้าคนรักมากไปกว่านี้

“ว่าไงนะ! กลับไปตั้งแต่เมื่อไร ทำไมฉันไม่รู้ แล้วกลับไปได้อย่างไร ฉันบอกให้รอใส่” นวินตะคอกใส่หน้าหัวรากับเธอคือกอบทรัพย์ ทำให้ทิพรดาสายหน้าไปมาด้วยความผิดหวังอีกครั้ง

“กลับไปตั้งนานแล้วสะ ตอนลุงกอบกลับ เจ้านายคงกำลังมีความสุขมากจนไม่ได้ยินอะไรสะ อย่างที่เขาว่ากันว่า...ความรักทำให้คนหูหนวก”

“หูหนวกบ้านแกลี เขามีแต่ความรักทำให้คนตาบอดเว้ย” เขาดูแล้วก็เอ่ยต่อว่า “ไม่เป็นไร ฉันโท. หากก็ได้...รอแบบนระดา ผมจะให้คุณคุยกับพี่กอบ” ตอนท้ายเขาหันไปขอร้องคนรัก แต่หญิงสาวสายหน้าปฏิเสธ แหวตาเด็ดเดี่ยวมั่นคง

“ไม่คะ พอกันที ฉันไม่อยากสิ้นศรัทธาในตัวคุณมากไปกว่านี้ ลาก่อนคะนวิน หวังว่าเราจะไม่ได้พบกันอีก” ทิพรดาหมุนตัววิ่งจากไปทันทีที่พูดจบ ปล่อยให้นวินยืนอึ้ง มีนงเหมือนปลาช่อนถูกทุบหัว

“อะไรกันวะเนี่ย”

“คุณทิพรดาเข้าใจผิดเรื่องเจ้านายกับพี่วาทน์ แถมยังผิดหวังที่เห็นเจ้านายตะคอกพี่วาทน์ เพราะเธอนึกว่าเจ้านายเป็นคนสุภาพอ่อนโยน” หัว

ทำหน้าที่สรุปความทั้งที่คนเป็นนายไม่ได้ร้องขอ

“แกไม่ต้องย่ำเลยไอ้หว่า” นวินตะคอก ก่อนจะหันขวับไปทางวณิช แล้วชี้หน้าหล่อนอีกครั้ง “ทุกอย่างเป็นความผิดของเธอ” เขาพูดจบก็วิ่งตามคนรักไป

วณิย์ก็ไหลอย่างไม่ใส่ใจจน

นวินวิ่งตามทิพรดาไป กระทั่งเห็นหล่อนก้าวขึ้นรถจึงหยุด ปล่อยให้หล่อนไปตามที่ใจหล่อนต้องการ ด้วยรู้ว่าหล่อนปกติใจเชื่อว่าเขาเป็นคนเจ้าชู้ หยาบคายเสียแล้ว อธิบายอะไรไปก็คงไม่มีประโยชน์ อย่างที่รู้กันอยู่ว่าหล่อนไม่ใช่คนแรกที่ด่วนตัดสินเขาแบบนี้ ซึ่งเขาก็หึงและเหนียวเกินกว่าจะตามไปอธิบายด้วยถ้อยคำซ้ำๆ กับเรื่องเดิมๆ

เขาจะรอให้หล่อนใจเย็นกว่านี้ หรือไม่ก็คงรอให้กงล้อแห่งโชคชะตาหมุนพาหล่อนกลับมาหาเขาเอง

ชายหนุ่มถอนหายใจยาวก่อนจะหมุนตัวกลับเข้าบ้าน มีอีกเรื่องที่เขาต้องจัดการให้เรียบร้อย... เรื่องของหญิงสาวที่เป็นต้นเหตุให้เขาต้องผิดหวังในครั้งนี้กับ ‘สามี’ ของหล่อน

“ไอ้หว่า ไอ้หว่าไวย้” ชายหนุ่มเดินเข้ามาถึงห้องโถงกว้างก็เรียกหาเด็กสาวเสียงลั่น ไม่นานหว่าก็วิ่งกระหืดกระหอบมา

“หว่านี่กว่าเจ้านายตามคุณตราไปเสียอีกซะ”

“ฉันยังไม่ไปตอนนี้ หรืออาจจะไม่ไปเลย” เขาตอบสั้นๆ

“อ้าว ทำอะไรซะ เจ้านายทำแบบนี้เหมือนไม่รักคุณตราเลยนะซะ” เด็กสาวมองหน้านวินอย่างไม่เข้าใจ “ไหนเจ้านายบอกว่าเธอคือคนที่เจ้านายรอมานานไงซะ”

“แล้วเขารอฉันหรือเปล่าละ เผ่นแน่บไปโน่นแล้วเห็นไหม” นวินย้อนถามเสียงดุก่อนจะโบกมือไล่ “แกไม่ต้องพูดอะไรต่อแล้ว ไปตามแม่ฉันมาให้ฉันที”

“แม่นั้น?”

“อย่ามายุ่โมโหฉันอีกคนนะ ฉันรู้ว่าแกรู้ว่าฉันหมายถึงใคร” เขาชี้หน้าหัวอย่างคาดโทษ “ให้แม่นั้นไปพบฉันที่ห้องทำงานภายในห้านาที”

เขาพูดจบก็เดินไปยังห้องทำงาน ระหว่างนั้นก็กดโทรศัพท์หากอภ-
ททรัพย์ไปด้วย ทว่าอีกฝ่ายทำให้เขาหงุดหงิดยิ่งขึ้นด้วยการไม่ยอมรับสาย

ห้องทำงานของนวนินอยู่ด้านในสุดของตัวบ้าน มองออกไปเห็นสวนหย่อมด้านหลังซึ่งปลูกหญ้าเขียวขจี ตกแต่งด้วยไม้ประดับอย่างสวยงาม มีศาลาหลังเล็กซึ่งเขาใช้นั่งพักผ่อนหย่อนใจเวลาอ่านหนังสือหรือเล่นดนตรี

น้อยคนนักที่จะรู้ว่านักธุรกิจผู้เอาการเอางานเช่นนวนินเล่นดนตรีเป็น
แถมยังเล่นได้หลายชนิดอีกด้วย แต่ที่ถนัดที่สุดคือกีตาร์ ทว่าสิบปีหลังนี้
กีตาร์ตัวโปรดนอนนิ่งอยู่กับที่โดยไม่เคยถูกหยิบขึ้นมาเล่นอีกเลย

ชายหนุ่มยื่นโดยใช้สะโพกพิงโต๊ะ แล้วทอดสายตาไปยังสวนหย่อม
ความผิดหวังและความเสียดายยังฉายชัดผ่านทางสีหน้าและแววตา ฐปนหนึ่ง
เขารู้สึกอยากหยุดทุกอย่าง...หยุดตามหา หยุดไขว่คว้า และหยุดต้องการ
ชีวิตครอบครัว

ไม่! เขาจะไม่ยอมหยุดง่ายๆ เขาต้องการใครสักคนเคียงข้าง ต้องการ
ทายาทเอาไว้สืบสกุล อยากให้ในบ้านมีเด็กตัวเล็กๆ เพื่อให้บ้านมีชีวิตชีวา
เขาต้องการครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อม และจะไม่ยอมตายอย่างโดดเดี่ยว
เดียวดายแน่ๆ

แค่นวินคิดภาพตัวเองนอนตายตามลำพังในห้องนอนกว้าง ไม่มี
ลูกหลานคอยให้กำลังใจ เขาก็รู้สึกแยจนแทบทนไม่ได้แล้ว

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสามครั้ง จากนั้นประตูก็เปิดจากด้านนอก
เผยให้เห็นผู้มาเยือน

“เธอควรรอให้ฉันเอ่ยปากอนุญาตก่อนค่อยเข้ามา” ชายหนุ่มละ
สายตาจากสวนหย่อมมายัง ‘ต้นเหตุที่ทำให้รักร้าง’ วันนี้

“ฉันไม่ได้เป็นฝ่ายขอพบคุณอานันคะ คุณอาเป็นคนขอพบฉันเอง” วาณี

ตอบเสียงดังฟังชัด “ซ้ายังย้าว่าให้มาภายในห้านาทีด้วย ซีนร้อให้คุณอา
อนุญาตก็คงเกินเวลา”

นวินหันร้อนผ่าวตั้งแต่ประโยคแรกแล้ว พอจบประโยคที่สองเขาก็
ร้อนไปทั่วสรรพางค์กายด้วยความโกรธ

“ทีอย่างนี้เถรตรงเซียวนะ”

“เถรตรง?” วาณีนทวนคำพลาพพยายามทำความเข้าใจ และหล่อนก็พอ
เตาได้ เนื่องจากมีคำที่เข้าใจความหมาย คือ คำว่า ‘ตรง’ อยู่ด้วย “กับ
พี่ผู้หญิงคนนั้นฉันก็เถรตรงนี่คะ แต่พี่เขาไม่เชื่อเอง”

“บอกว่ามากับพี่กอบเนี่ยนะตรง”

“คะ แล้วมันไม่ตรงหรือไง” หญิงสาวย้อนถาม “แต่ฉันว่าปัญหามัน
ไม่ได้อยู่ที่ฉันพูดอะไรหอกคะ มันอยู่ที่ผู้หญิงคนนั้นไม่เชื่อคำพูดของฉัน
เพราะไม่เชื่อใจคุณอามากกว่า”

นวินอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนขบกรามแน่น “ฉันบอกแล้วไงว่าอย่ามายุ่งเรื่อง
ของฉัน”

“ฉันไม่ได้ยุ่ง มีแต่คนของคุณอาที่มามาทำให้ฉันนุ่นวาย แล้วเมื่อ
คุณอาก็เป็นคนเริ่มต้นเรื่องนี้ก่อนด้วย” วาณีนเถียงอย่างไม่ลดละ

ชั่วแวบหนึ่งนวินรู้สึกว้าหล่อนแข็งกระด้างเกินกว่าจะเป็นเมียน้อยใคร
ได้ แต่ก็นั่นแหละ ความรู้สึกจะมาสู้ความจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้าได้อย่างไร

“ที่ฉันเรียกเธอมาก็เพื่อคุยเรื่องของเธอกับพี่กอบ” ชายหนุ่มตัดสินใจ
พูดเรื่องที่ตั้งใจ ก่อนจะทะเลาะกันบานปลายอยู่ตรงนี้ “ฉันให้เธออยู่ที่นี้
ไม่ได้หรอกนะ”

“คะ ฉันรู้” หญิงสาวพยักหน้ารับง่ายๆ หล่อนสัมผัสได้ว้าเขารังเกียจ
ตั้งแต่ครั้งแรกที่สบตากัน “ความจริงฉันก็บอกเขาแล้วว้าไม่ยากอยู่กับใคร
อยากอยู่คนเดียว แต่เขาก็บอกว่า คุณอาเป็นน้องชายเพียงคนเดียวที่เขารัก
และไว้ใจให้ดูแลฉัน”

...เจริญละไ้อพี่กอบ ไว้ใจให้เราดูแลเมียน้อย ทั้งที่รู้ว่าเราเกลียด

ผู้หญิงพวกนี้อย่างกับอะไรดีเนี่ยนะ

“ดี! ทำทางเธอเข้าใจอะไรง่ายดีนี่ ถ้าอย่างนั้นฉันขออีกอย่าง ขอให้เธอลีกกับพี่กอบซะ เพื่อเห็นแก่ครอบครัวของเธอ”

วาทินีปากจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าเสียงโทรศัพท์มือถือของนวินดังขึ้นเสียก่อน ครั้นชายหนุ่มเห็นชื่อที่แสดงอยู่บนหน้าจอก็ขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ ก่อนจะตัดสินใจกดรับสาย

“โง่ น้องออม...ว่าไงนะ!” นวินยืดกายขึ้นเต็มความสูง ทำทางตกใจเป็นอันมาก ระหว่างนั้นเขาก็ชายตามองวาทินีตลอดเวลา “โอเค อาจจะไปเดี๋ยวนี้”

เขาวางสายแล้วเดินแกมวิ่งออกจากห้องทันที โดยไม่สนใจวาทินีอีก เพราะถือว่าเขาพูดกับหล่อนรู้เรื่องแล้ว

เมื่อนวินเดินมาถึงห้องโถงกลางบ้าน เขาก็เรียกหาใครคนหนึ่งเสียงดังลั่น

“พี่นาง พี่นาง”

ไม่งานหญิงร่างผอมบางในชุดผ้าถุงกับเสื้อคอขาวแขนจีบ ผมหัน สวมผ้ากันเปื้อน ในมือถือทัพพี ก็เดินหน้าตาตื่นมาจากห้องครัว

“มีอะไรคะคุณนวิน”

“พี่รู้เรื่องเมียน้อยพี่กอบแล้วใช่ไหม” เขาพูดเสียงเบาลงกว่าเดิม

“คะ คุณกอบมาฝากฝังพี่ให้ช่วยดูแลหนูคนนั้น” ซ้องนางตอบ สีน้ำเต็มไปด้วยความผิดหวังไม่ต่างกับนวิน

“ลืมคำฝากฝังของพี่กอบไปได้เลย ผมให้แม่คนนั้นเลิกกับพี่กอบและออกจากบ้านแล้ว แล้วเธอก็ตกลงแล้วด้วย ที่ผมจะบอกพี่นางก็คือ ช่วยไปคนขับรถไปส่งเธอหน่อย อยู่เมืองนอกตั้งแต่เด็ก ไม่รู้ทาง เดี่ยวหลงไปเจอพวกมิจฉาชีพจะแย่เอา”

“แล้วเธอจะไปอยู่ที่ไหนคะ”

“ไม่รู้สิ ก็คงจะอยู่โรงแรมก่อนละมั้ง ผมไม่ได้สนใจ ตกลงตามนี้แหละ”

ผมต้องรีบไป” นวินตอบปิดแบบไร้ความใส่ใจ

“ไม่ใจร้ายไปหน่อยหรือคะคุณนวิน”

“พี่นางก็รู้ว่าผมเกลียดพวกเมียน้อยอย่างกับอะไรดี ให้อยู่ในบ้านเป็นชั่วโมงนี่ก็ถือว่ากรุณามากแล้ว” คนที่กำลังจะผละจากไปหันมาตอบ “แถมยังทำให้การขอแต่งงานของผมล้มไม่เป็นท่าอีก อัปมงคลแบบนี้ ไปจากบ้านเร็วเท่าไรยิ่งดี”

“คุณนวิน” ซ้องนางดูพลาถมองหน้านวินอย่างตำหนิ ทำให้นวินมีท่าทีอ่อนลงเล็กน้อย

ซ้องนางเป็นญาติห่างๆ ทางพ่อ และมาอยู่กับครอบครัวเขาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ช่วยแม่ของเขาดูแลงานบ้าน รวมทั้งช่วยเลี้ยงเขา ตอนที่ครอบครัวเขาประสบปัญหา ซ้องนางก็ไม่ทิ้งไปไหน อยู่สู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ซ้ำยังเอาเงินเก็บที่เก็บมาตั้งแต่สาวๆ มาให้เขาจ่ายหนี้ก้อนต่างๆ แม้จะเป็นเงินเพียงเล็กน้อย แต่ก็ทำให้นวินซึ่งในน้ำใจและเกรงใจซ้องนางมากขึ้น

“ผมพูดผิดตรงไหนพี่นาง จะให้ผมทนอยู่กับผู้หญิงไร้ร่างอายคนนั้นนะหรือ ผันไป-เถอะ” เขาเน้นเสียงหนักแน่น

“ไม่ให้เธออยู่ที่นี้ แล้วถ้าวันหนึ่งหนูคนนั้นเกิดบ้าขึ้นมา ไปแสดงตัวกับคุณแหม่โดยที่เราไม่รู้ล่ะคะ จะทำยังไง อีกอย่างคุณนวินแน่ใจได้ยังไงว่าเธอยอมเลิกกับคุณกอบจริงๆ คิดเธอคะว่าเธอจะทำตามที่คุณต้องการง่ายๆ ขนาดนั้น” ซ้องนางซึ่งจุดที่คิดว่านวินมองข้ามไป

นวินอึ้งไปอย่างนึกได้...จริงสิ ถ้าวาณีไปอยู่ที่อื่น เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าหล่อนจะยอมเลิกกับกอบทรัพย์อย่างที่เขาคต้องการ

“สู้เราเอาเขาไว้ใกล้ตัว จะได้คอยห้ามคอยปราม แถมยังคอยกันคุณกอบได้ด้วย แบบนี้ไม่ดีกว่าหรือคะ” ซ้องนางโน้มหน้า

“แต่ผม...” นวินลั้งเล ไม่แน่ใจว่าการให้วาณีอยู่ร่วมบ้านจะเป็นทางออกที่ดีจริงๆ

“อย่าลืมนะว่าคุณแหม่เป็นโรคหัวใจ แล้วหนูอ้อมก็รักพ่อของแ

มากด้วย แกจะเสียใจแค่นั้นที่พ่อผู้เป็นฮีโรกลายเป็นคนไม่ซื่อสัตย์แบบนี้”

“พอๆ พี่นาง ผมยอมแล้ว ยิ่งไงพี่ก็ดูแลเธอให้ดีด้วยก็แล้วกัน ให้อยู่ในที่ที่ควรอยู่และทำตัวให้เหมาะสมด้วย ถ้าทำให้ผมรำคาญใจละก็ ผมไล่ออกไปแน่” นวินคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งจึงยอมตกลง

“น้องนางยิ้มอย่างพอใจก่อนเอ่ยถาม “ว่าแต่คุณนวินจะไปไหนหรือเปล่านั้นคะ”

“ตายแล้ว! มัวแต่คุยกับพี่นาง ลืมไปเลย... พี่กอบประสพอุบัติเหตุรถคว่ำ” นวินลดเสียงให้เบาลงอีก ตาเหลือบมองไปทางห้องทำงานเว็บหนึ่งราวกับกลัวคนข้างในนั้นจะได้ยิน

“ตายจริง! แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่านั้นคะ” แม่บ้านสาวใหญ่ยกมือทาบอกด้วยความตกใจ

“ยังไม่รู้เลยครับ ตอนนี้นำตัวส่งโรงพยาบาล... พี่นางอย่าเพิ่งบอกแม่นั้นนะ ผมกลัวจะเล่นออกไปเยี่ยม ทำให้เรื่องวุ่นวายมากไปกว่านี้”

“คะ รีบไปเถอะ ไม่ต้องห่วงทางนี้” น้องนางรับปากแข็งขัน พอนวินเดินจากไป เธอก็พนมมืออธิษฐานขออย่าให้กอบทรัพย์เป็นอะไรมาก แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้น ก่อนที่วาทินจะวิ่งผ่านหน้าเธอไปพร้อมกระเป่าเสื้อผ้าในมือ โดยมีคนรับใช้สองคนวิ่งหน้าตาตื่นตามหลัง ปิดท้ายด้วยหัวซึ่งมีท่าทางตกใจไม่แพ้กัน

๓

“คุณวาทินี กลับมาก่อนค่ะ ไปไม่ได้นะคะ...คุณแม่บ้านช่วยหน่อยค่ะ คุณวาทินีจะไปแล้ว” สาวใช้ชื่อจินดาร้องขอความช่วยเหลือให้ซ่องนางช่วยจับวาทินีที่เดินมุ่งหน้าไปยังประตูรั้ว

ซ่องนางไม่รอช้า รีบก้าวตามวาทินีไปทันที

ทั้งหมดวิ่งมาทันวาทินีตรงบันไดเตี้ยๆ หน้าบ้าน

“คุณวาทินี คุณจะไปไม่ได้นะคะ คุณต้องอยู่ที่นี้” จินดาเอ่ยนำเสียงเหนื่อยหอบ

“ฉันคุยกับเจ้าของบ้านแล้ว เขาไม่ต้องการให้ฉันอยู่บ้านเขา” วาทินีหยุดเดินแล้วหันกลับไปเผชิญหน้าทุกคน

“แต่คุณกอบย้ากับพวกเราว่าต้องดูแลคุณให้ดี ไม่ให้คุณไปจากที่นี่ เพราะฉะนั้นคุณต้องอยู่” สาวใช้อีกคนที่ออกอาการหอบไม่แพ้กันให้เหตุผล

“คุณกอบไม่ใช่เจ้าของบ้านหลังนี้สักหน่อย ยิ่งไงฉันก็จะไป” วาทินียืนย่นคำเดิม

“แล้วหนูจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ” ซ่องนางเอ่ยถามพลางแทรกตัวเข้าไปยืน

ข้างหน้าสาวใช้ทั้งสองเพื่อให้ได้เห็นหน้าหญิงสาวชัดๆ

“จะหาโรงแรมพักก่อนคะ หลังจากนั้นก็ค่อยหางานทำ หอพักอาร์ตเมนต์อยู่” วาณีสอบเสียงอ่อนลง อาจเป็นเพราะสัมผัสความอ่อนโยนและเอื้อเอ็นดูในแวตาคู่นั้นได้กระมัง ต่างกันเหลือเกินกับสายตาของเจ้าของบ้าน

“แต่หนูไม่รู้จักใครที่เมืองไทยไม่ใช่เหรอ”

“ตอนที่ไปอยู่เมืองนอกใหม่ๆ หนูกับแม่ก็ไม่รู้จักใครมาก่อนเหมือนกันคะ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จึงไม่ใช่ปัญหาสำหรับหนู” หญิงสาวตอบอย่างมั่นใจ

“ตอนนั้นหนูมีแม่ แต่ตอนนี้หนูตัวคนเดียวนะ” ซ้องนางโน้มหน้าต่ออย่างไม่ยอมแพ้

“ก็มีคุณกอบไปคะคุณแม่บ้าน” จินดาโพล่งขึ้น แล้วก็ต้องหุบปากทำตัวออดออดเมื่อเจอสายตาตำหนิของซ้องนาง

“เอาเป็นว่า ฉันคิดว่าเอาตัวรอดได้ก็แล้วกันคะ ยังไงรบกวนเรียกรถแท็กซี่ให้ฉันหน่อยนะคะ” วาณีสัตบท

“อย่ายอมให้ไปนะคะคุณแม่บ้าน” จินดาร้องห้ามเสียงหลง กระโดดลงบันไดไปอีกชั้นเพื่อจับตัวหญิงสาวเอาไว้เป็นแม่มั่น

“เอ...นั่งจิน ทำไมป้ารู้สึกว่าจะเจอจะเจอคุณกอบมากเป็นพิเศษ มีอะไรหรือเปล่า” ซ้องนางอดรนทนไม่ได้ ต้องถามออกไป ซึ่งก็ตรงใจวาณีสพอดี...สาวใช้สองคนนี้ประหลาดที่สุด ตอนแรกทีเห็นหล่อน ต่างก็มีสายตาดูถูกและไม่เป็นมิตร แต่ตอนหลังกลับเข้ามาพูดจาดีด้วย แถมตอนนี้ยังทำในสิ่งที่หล่อนก็นึกไม่ถึงอีกต่างหาก

“เอ่อ...คือ...” จินดาหันไปสบตากับเพื่อนอย่างขอความเห็นว่าจะควรจะทำอย่างไรดี ซ้องนางจึงใช้สายตาคาดคั้นจนจินดายอมปล่อยมือจากวาณีสแล้วเอ่ยเสียงอ่อยว่า “คุณกอบจ้างพวกเราให้คอยดูแลคุณวาณีสให้ดีคะ”

“พร้อมกับสั่งว่า อย่าให้คุณวาณีสออกไปจากที่นี่เด็ดขาด แม้ว่าคุณวินจะไม่ให้อยู่ก็ตาม” สาวใช้อีกคนที่ชื่อสมเพียรช่วยอธิบายต่อ

“เท่าไร”

“คนละสองพันจะ แล้วจะให้เพิ่มอีกถ้าคุณวานีอยู่ที่นั่นจนกว่าคุณกอบ จะให้ย้ายออก”

“แล้วแกะไอ้หว่า คุณกอบเขาจ้างแกด้วยหรือเปล่า” ซ้องนางหันไป ทางเด็กสาวที่ยืนเงียบมานาน

“เปล่าอะ หว่าเห็นพี่ๆ เขาวิ่ง ก็เลยวิ่งตามมาดู” เด็กสาวส่ายหน้า “และตอนนี้เราคงต้องวิ่งกันอีกรอบแล้วอะ”

“ทำไมวะไอ้หว่า” จินดาถามงงๆ

“พี่วานีวิ่งไปโน่นแล้วอะ” เด็กสาวตอบพลางชี้มือไปทางหน้าบ้าน

ทุกคนหันขวับ ก่อนจะหันมาสบตากันแล้ววิ่งจ้ำตามหญิงสาวไป อีกครั้ง

“หยุดก่อนคุณวานี กลับมาก่อน” จินดาวิ่งเร็วกว่าทุกคน หวาก็ยัง ซ้ำกว่าวานีอยู่ดี หลอนจึงต้องหาตัวช่วย “เฮ้ย ไอ้หว่า ถ้าแกจับคุณวานี กลับมาได้ ฉันจะให้แกห้าร้อย”

หว่าได้ยินดังนั้นก็วิ่งสุดชีวิต พุ่งไปข้างหน้าเหมือนธนูพุ่งออกจาก คันศร พอตามไปทันก็คว้าข้อมือวานีหมับ

“ปล่อยนะ พวกคุณไม่มีสิทธิ์กักขังหน่วงเหนี่ยวฉัน ปล่อย! ไม่อย่างนั้น ฉันจะฟ้องพวกคุณ” หญิงสาวยกกฎหมายขึ้นมาอ้า

“อย่ายอมนะไอ้หว่า ห้าร้อยเชียวนะเอ็ง” จินดาที่ตามมาทันรีบย้ำ เมื่อเห็นหว่าเริ่มมีท่าทีอ่อนลง

ความละมับเข้าครอบงำหว่าอีกหน เด็กสาวจึงกระชับมือแน่น

“ฉันให้หนึ่งพันบาท ถ้าคุณยอมปล่อยฉัน” วานียื่นข้อเสนอพลางดึง แขนออก เป็นจังหวะเดียวกับที่เด็กสาวยอมปล่อยมือ ผลก็คือวานีเสียหลัก หงายหลังล้มและสลบไปทันที

“คุณวานี!”

หน้าห้องฉุกเฉิน ครอบครัวของกอบทรัพย์กับเพื่อนอีกสองคน ซึ่ง
 แน่ใจว่าทั้งสองคนต่างก็เคย 'ใช้บริการ' ของนวินมาแล้ว ยืนนอกกันอยู่

กลุ่มของนวินก่อนหน้านี้มีถึงหกคน แต่ตอนนี้เหลือเพียงห้า เพราะ
 โกลินทร์^๑ หนึ่งในกลุ่มมีปัญหาวีชีวิตจนถึงขั้นฆ่าตัวตาย ปัญหาซึ่งคนนอก
 เพียงว่าเขารู้สึกว่ามาก เมื่อภรรยาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เขาก็ตรอมใจ
 และทนใช้ชีวิตโดยไม่มีภรรยาไม่ได้ แต่คนในอย่างพวกเขา รู้ดีว่ามีอะไร
 มากกว่านั้น

พวกเขาทั้งหมดสนิทสนมกลมเกลียวกันมานานกว่ายี่สิบปี มีกันหลาย
 ช่วงอายุ ตั้งแต่ห้าสิบกว่าลงมา จนถึงวัยอ่อนที่สุดคือนวิน โดยอายุแล้ว
 นวินต้องเรียกเพื่อนบางคนว่าอาตั่วยซ่า แต่ไม่มีใครยอม ประกาศชัดเจนว่า
 เรียกพี่ดีกว่าเยอะ

เวลาพวกเขาจะไปไหน ถ้าว่างตรงกันเป็นต้องเฮไปกันหมดแก๊ง
 ซึ่งไม่เพียงรุ่นพ่อแม่เท่านั้น ลูกๆ ของพวกเขาที่สนิทสนมกันเป็นอย่างดีด้วย
 แม้จะมีบางคู่ที่เป็นเหมือนคู่กัดกัน แต่ก็เป็นการกัดที่ไม่ได้มาจากความ
 เกลียดแต่อย่างใด แม้ในตอนนั้นเด็กๆ บางคนจะไปเรียนต่อที่เมืองนอก
 และบางคนก็แยกย้ายไปมีครอบครัวแล้ว แต่เมื่อใดก็ตามที่กลับมาเจอกัน
 ก็ยังสนิทสนมกลมเกลียวกันเหมือนเดิม

นวินกวาดตามองทวารภรณ์เป็นคนแรก เพราะเป็นคนที่น่าห่วงที่สุด
 เนื่องจากเป็นโรคหัวใจ แล้วเขาก็เห็นว่าเธอนั่งร้องไห้เสียงบๆ อยู่ทางด้านหนึ่ง
 โดยมีออมเงิน ลูกสาวคนเล็กคอยจับมือปลอบอยู่ข้างๆ นวินไม่เห็นโทษของ
 ลูกชายคนโตของเธอ จึงมองหา ก่อนจะนึกได้ว่าโกยทองไปที่ยวอิตาลิสกับ
 สาวคนรักเมื่อสองวันที่แล้ว และมีกำหนดกลับในอีกสามวันข้างหน้า

"อาวิน" ออมเงินเรียกพลางยื่นมือข้างหนึ่งมาหาคำถามนวินทันทีที่หันมาเห็น
 เขา

^๑ ตัวละครสำคัญคนหนึ่งจากเรื่องเส่ห์วารี ของสลิลลา

นวินรีบกระซิบมือหลานสาวแล้วบีบเบาๆ จากนั้นจึงหันไปพูดให้กำลังใจวรรณ

“ไม่เป็นไรนะพี่ ถึงมือห่อแล้ว”

“พี่ก็หวังอย่างนั้นเหมือนกัน” วรรณตอบเสียงเครือ

“อาวินรู้ไหมคะ ว่าพ่อเป็นอะไร” ออมเงินถามขึ้นด้วยน้ำเสียงย่ำแย่ สีหน้าเคร่งเครียด

“เอ่อ...อาภิกำลังจะถามพ่อตีว่าพี่กอบไปทำอิท่าไหนถึงรถคว่ำได้” นวินแกล้งย้อถามกลับ

“พ่อดูเครียดๆ ตั้งแต่กลับจากบ้านอาแล้วละ พอมาถึงบ้าน นั่งพักยังไม่หันไรก็ขับรถออกไปอีก ถามว่าจะไปไหนก็ไม่ยอมบอก จนรถคว่ำนี่แหละคะ ออมเลยสงสัยว่าพอมีเรื่องไม่สบายใจอะไรหรือเปล่า”

“อาไม่รู้จริงๆ ออม” ชายหนุ่มเลือกที่จะโกหก ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่า กอบทรัพย์เครียดเรื่องอะไร แต่เขาจะให้วรรณกับเด็กๆ รู้เรื่องวาทิไม่ได้ ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน เขาตั้งใจไว้แล้วว่า จะหาทางให้กอบทรัพย์กับวาทิ เลิกกันให้ได้ แล้วก็เป็นการเลิกกันแบบเงียบๆ เรียบร้อยที่สุดด้วย “พี่กอบไม่ได้พูดอะไรกับผมเลยครับพี่แยม พ่อตีผมเองก็มีเรื่องยุ่งๆ ด้วย พ่อเอาของฝากมาให้ พี่กอบก็กลับเลย เลยไม่ได้คุยกัน”

วรรณพยักหน้าเชื่ออย่างง่ายดาย เพราะตลอดระยะเวลาที่รู้จักกันมานวินเป็นคนดี และหวังดีกับครอบครัวของเธอราวกับเป็นครอบครัวของเธอเอง เธอจึงมั่นใจว่าเธอไม่มีอะไรไปกบิตเธอ ออมเงินเองก็ไว้ใจเธอเช่นเดียวกับผู้เป็นแม่ จึงไม่มีใครคาดคั้นอะไรอีก

นวินได้แต่ลอบถอนใจด้วยความเครียดระคนหวาดหวั่น นี่ถ้าเขาจัดการเรื่องกอบทรัพย์กับวาทิไม่ได้ แล้วเรื่องแดงออกมา มีหวังเขาต้องกลายเป็นคนไว้ใจไม่ได้สำหรับครอบครัวนี้ไปแน่ๆ

ไม่นานประตูห้องฉุกเฉินก็เปิดออก ทั้งหมดพร้อมใจกันกรูเข้าไปหา นายแพทย์

“ตอนนี้คนไข้อย่างไม่ได้สตินะครับ อาการที่พบคือกระดูกไหปลาร้าและหลังหัก ศีรษะได้รับการกระทบกระเทือน สมองบวม แต่หมอย้ำให้าลดบวมไปแล้ว ต้องรอดูอาการอีกสักวัน ถ้าอาการบวมลดลงก็คงไม่มีอะไรน่าห่วง”

คืนนั้นกว่านวินจะกลับถึงบ้านก็ตีึกมากแล้ว เนื่องจากพอกอบทรัพย์รู้สึกตัวตื่น เขาก็พบว่าร่างกายทุกส่วนขยับไม่ได้ ขยับได้ก็เพียงดวงตาที่กลอกไปกลอกมาเท่านั้น

วารภรณ์เป็นลมล้มพับกับอกของเขา หลังจากนั้นคนก็ถูกแบ่งเป็นสองกลุ่ม เพื่อดูแลคนเจ็บกับคนป่วย โดยในคืนนี้ได้ข้อสรุปว่า ปิยะภัทร์ ลูกสาวคนเล็กของไกรศร เพื่อนในกลุ่มจะอยู่เฝ้าวารภรณ์เป็นเพื่อนออมเงิน ส่วนกอบทรัพย์นั้นเป็นหน้าที่ของสมมาตร นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่

“ทำไมคุณกอบถึงโชคร้ายอย่างนี้ละ เวรกรรมอะไรกันนี้” ซ้องนางที่รอคอยการกลับมาของนวินอุทานด้วยสีหน้าสลด หลังจากทราบเรื่องแล้ว

“ถ้าพูดถึงเวรกรรม ก็คงเป็นเวรกรรมที่ทรยศลูกเมียนั่นแหละพี่นาง เร็วทันใจดีจริงๆ” นวินเคঁ้นเสียง “แล้วนี่แม่คนนั้นเป็นยังไงบ้าง”

“เข้านอนแล้วค่ะ พอคุณออกไป เธอก็จะออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นค่ะ กว่าจะกล่อมให้ยอมอยู่ต่อได้ เล่นเอาเหนื่อยเหมือนกัน”

“ก็ถ้าเธออยากไปนั้ก พี่จะรั้งไว้ทำไมเล่า” หนุ่มใหญ่ทำเสียงไม่พอใจ “น่าจะปล่อยให้ไปซะ”

ซ้องนางค้อนนวินด้วยความหมั่นไส้ ก่อนเอ่ยถามในสิ่งที่อยากรู้ “แล้วนี่คุณนวินจะบอกเธอเรื่องคุณกอบหรือเปล่าคะ”

“ไม่! คอยดูนะ ผมจะใช้โอกาสนี้แหละ ทำให้สองคนนั้นเลิกกันให้ได้” ชายหนุ่มประกาศกร้าว “แล้วเรื่องที่นอนจัดให้เธอนอนที่ไหน ไกลห้องโถ้วหรือเปล่าว” เขาพยักพเยิดไปทางห้องครัว ซึ่งมีห้องแถวของคณงานอยู่ไม่ห่าง

“ใกล้...ห้องคุณนวินค่ะ”

“ว่าไงนะ! นี่พี่เขี่ยอะไรถึงจัดห้องให้ใกล้ผม ให้เกียรติแม่เมียน้อย
เกินไปหรือเปล่า ไปเลยพี่ ไปสั่งเด็กให้ย้ายของลงไปอยู่กับไอ้หว่าเลย” นวิน
โวยวายเสียงลั่น

“ไม่ทันแล้วค่ะ ตอนนี้อนุภาณีคงกลับไปแล้ว อีกอย่างพี่ว่าคนเราก็
มีเกียรติมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันหมดนั่นแหละ”

“แต่ผมว่าพี่อาการหนักแล้วนะ ถามจริงๆ ถေး แม่คนนั้นเป่ามนตร์
อะไรใส่พี่ พี่ถึงเอ็นดูเธอนัก”

“ก็อนุภาณีเธอน่าเอ็นดูจริงๆ นี่ค่ะ แถมยังน่าสงสารด้วย ต้องมาอยู่
ในที่ที่ไม่คุ้นเคยกับเจ้าของบ้านที่แสนจะใจแคบ” ตอนท้ายสาวใหญ่อดไม่ได้
ที่จะเหินแสมนวินด้วยความหมั่นไส้

“ผมไม่ใช่พ่อพระอยู่แล้ว โดยเฉพาะกับพวกเมียน้อยไร้ย่างอาย
ยิ่งพูดก็ยิ่งเจ็บใจไอ้พี่กอบ แหม มันน่าประจานให้คนอื่นรู้เรื่องดีแตกนี่นัก
เอาให้สู้น้ำใครไม่ได้ไปเลย”

“ที่จริงมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวของคุณกอบนะค่ะ เราเข้าไปยุ่งมากไป
จะกลายเป็นล้ำเส้น อาจมองหน้ากันไม่ติดเอาได้” ซ้องนางปรามพร้อมให้
ข้อคิด ทว่าอีกฝ่ายไม่ยอมเปิดใจรับฟัง

“ถ้าไม่ยอมยกให้ผมล้ำเส้น พี่กอบก็ไม่ควรพาผู้หญิงคนนั้นมาฝากไว้
ที่บ้านผมตั้งแต่แรก เพราะเขารู้อยู่แล้วว่าผมแอนตี้เรื่องแบบนี้แค่ไหน และ
ถ้าผมอยู่เฉยโดยไม่ทำอะไร ก็เท่ากับผมทรยศพี่แบมกับเด็กๆ เหมือนพี่กอบ
นะสิ”

“พีดีใจที่คุณนวินใส่ใจความรู้สึกของคนอื่น แต่อย่าลืมนะว่าผู้หญิงที่นอน
อยู่ห้องข้างๆ คุณก็ต้องการความใส่ใจไม่ต่างกันนะค่ะ เพราะเธอก็เป็นคน
เหมือนพี่ เหมือนคุณนวิน”

ซ้องนางพูดจบก็หมุนตัวเดินขึ้นบันไดตรงไปยังห้องนอนซึ่งอยู่ฝั่ง
ตรงข้ามห้องของนวินและวาณี

นวินถอนหายใจด้วยความหงุดหงิด อึดอัด คับข้องใจ ก่อนจะเดิน

กระแทกเข้าไปยังห้องนอนของตัวเองบ้าง แล้วก็อดไม่ได้ที่จะมองไปยังประตูห้องข้างๆ ร่ำร่ำจะไปเคาะปลุกคนที่นอนอยู่ข้างใน แล้วบอกให้ย้ายห้องเดี๋ยวนี้ แต่ในที่สุดก็ตัดสินใจไม่ทำ ได้แต่เดินหงุดหงิดเข้าห้องของตัวเองไป

เช้าวันตั้งใจว่าสิ่งแรกที่จะทำก็คือการไป ‘บอก’ แม่เมียน้อยให้ย้ายลงไปอยู่ที่เรือนคนใช้ หลังจากนั้นก็จะให้คนเอาผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ปลอกหมอนของห้องที่หล่อนนอนเมื่อคืนนี้ไปซักให้สะอาดเอี่ยมอ่อง ทว่าเมื่อออมเงินโทร. มาบอกว่า อาการของวรรรณห์ทรุดหนัก เนื่องจากแอบหนีลูกหลานไปหาสามีที่ห้อง พอเห็นอาการของสามีก็ใจเสียจนส่งผลต่อร่างกาย เขาก็เปลี่ยนความตั้งใจ

นวนินออกจากบ้านได้ไม่นาน วาณีก็นำน้ำเต่างตัวเตรียมออกไปข้างนอกบ้าง โดยให้เหตุผลว่า หล่อนอยู่เฉยๆ ไม่เป็น

“หนูจะไปทำงานทำคะ ให้หนูไปเถอะนะคะ” วาณีนอหวอนซ้องนางจินดา กับหว้ายืนเรียงหน้ากระดานเป็นกำแพงมนุษย์กั้นหล่อนเอาไว้ไม่ให้ออกนอกบริเวณบ้านได้

“ทำไมต้องทำงานคะ คุณก็ขอเงินคุณกอบใช้สิ คุณเป็นเมียเขานี่ เขาคงไม่ปล่อยให้คุณอดตายหรือมั่ง” จินดาโพล่งอย่างใจคิด ด้วยไม่ยอมให้วาณีออกไปนอกบ้าน เพราะอาจทำให้กอบทรัพย์ไม่พอใจ และหล่อนก็จะขาดเงินพิเศษ

“แต่หนูไม่ต้องการเงินของคนที่คุณกอบทรัพย์อะไรนี่เลย หนูอยากทำงานหาเงินด้วยตัวเองมากกว่า มันจะทำให้หนูภูมิใจมากกว่า”

“แหม ถ้าคิดแบบนี้ได้แต่แรกก็คงไม่ต้องมาเป็นเมียน้อยเขาหรือคะ คุณ...” จินดากล่าวด้วยความหมั่นไส้ “ที่นี่ทำเป็นสำนักก็ได้”

วาณีได้ยินอย่างนั้นก็ชะงักและมีสีหน้าเศร้าลงไปถนัดตา

“พอเสียที่นังเงิน” ซ้องนางปรามจินดาพลางถลึงตาใส่ “ลืมนไปแล้วหรือว่าหล่อนได้ค่าจ้างจากคุณกอบนะ แล้วมายืนด่าคนของเขาได้ยังไง”

“ขอโทษคะคุณแม่บ้าน ก็มันอดไม่ได้นี่คะ” สาวใช้ปากเปราะสารภาพ
เสียงอ่อย

“ป่าเห็นด้วยเรื่องหนูอยากทำงานหาเงินด้วยตัวเอง แต่ต้องรอกาม
คุณนวินก่อนว่าจะอนุญาตหรือเปล่า” ซ้องนางหันไปเอยกับวาทินีด้วยสีหน้า
และท่าทางอ่อนโยน

“ทำไมต้องรอเขาละคะ ชีวิตของหนู หนูมีสิทธิ์ตัดสินใจ” วาทินีถอน
ถามงงๆ

“อย่าลืมว่าคุณนวินเป็นเจ้าของบ้าน เขามีสิทธิ์ทุกตารางนิ้วของที่นี่
และมีสิทธิ์เหนือคนที่อยู่ในบ้านหลังนี้ทุกคนด้วย”

“แบบนี้ถ้าเขาสั่งให้ไปฆ่าคน ทุกคนก็ต้องไปสินะคะ” หญิงสาวประชด
อย่างไม่ชอบใจ “หนูไม่ใช่คนของเขา เขาไม่มีสิทธิ์มาสั่งหรือมาห้ามหนู” วาทินี
พูดจบก็เดินแหวกทุกคนออกไป ก่อนจะหันขวับมาเอยเสียงเคียดว่า
“ไม่ต้องห้าม ไม่ต้องตามมา เพราะหนูตัดสินใจแล้ว และจะทำอย่างที่ตั้งใจ
ไว้ด้วย”

ทั้งสามคนที่ตั้งท่าจะขยับตัวตามชะงัก แล้วมองหน้ากันไปมาอย่าง
อ่อนใจ

“ทำไมถึงดื้ออย่างนั้นะ ทั้งดื้อทั้งบ้า” จินดาเอยอย่างอดรนทนไม่ได้
“มีคนคอยส่งเงินให้ใช้สบายๆ ไม่เอา อยากลำบากชะงั้น สติดีหรือเปล่า”

“ก็หนูบอกแล้วไงว่าไม่อยากได้เงินเขา” วาทินีเริ่มโกรธขึ้นมาบ้าง

“แต่...”

“เออละๆ” ซ้องนางรีบร้องห้าม “เอาอย่างนี้ พวกเราจะไม่ห้าม แต่จะ
ขอให้คนของเราตามคุณไปด้วยก็แล้วกัน คุณจากเมืองไทยไปตั้งแต่เด็กๆ
ควรจะมีเพื่อนไปด้วยสักคน”

“แต่หนูไม่อยากคบกับใคร ทุกคนมีงานต้องทำทั้งนั้นไม่ใช่หรือคะ
ที่สำคัญหนูไม่อยากทำให้เจ้าของบ้านไม่พอใจด้วย”

“ถ้าคุณนวินอยู่ เขาก็ต้องพูดเหมือนป้านี้แหละ คุณนวินอาจจะดูเหมือน

คนใจดำไปสักหน่อย แต่นั่นเป็นเพราะเขารักความถูกต้องและเกลียดเรื่อง การนอกใจมาก แต่เนื้อแท้แล้วไม่ใช่คนใจไม่ใส่ระกำอะไรหรอกค่ะ เมื่อวาน ตอนที่ให้หนูออกจากบ้าน เขายังมาสั่งบ้าเลยว่าให้คนของเราไปส่งหนูหน่อย เพราะกลัวหนูจะถูกหลอก”

“แต่...”

“ขออภัยค่ะ อย่าเอาดีดื้อรั้นจนเกินไปนะคะ เพราะถ้าคุณเป็นอะไร ไป ไม่ใช่แค่คุณที่เดือดร้อน พวกเราทุกคนก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย”

๔

วรภรณ์เอาแต่ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะยังทำใจรับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้ ไม่ว่าใครจะปลอบใจอย่างไรไม่ทำให้เธอคลายความเสียใจได้ แต่เธอสงบมากขึ้นเมื่อโกยทอง ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนบินด่วนจากอิตาลีมาหาไม่นานเธอก็หลับไปอีกครั้งเพราะฤทธิ์ยา ทั้งหมดจึงย้ายขบวนไปยังห้องของกอบทรัพย์

อาการของกอบทรัพย์ยังคงเหมือนเดิม คือขยับได้แค่ลูกตาเท่านั้น พอทุกคนเข้าไปถึง กอบทรัพย์ก็มองนวินตลอดเวลาจนโกยทองสังเกตเห็น

“ผมว่าคุณพ่ออยากคุยกับคุณอานะครับ” ชายหนุ่มหันมาเอ่ยหลังจากพยายามอ่านภาษากายของผู้เป็นพ่ออยู่ครู่หนึ่ง นวินจึงขยับเข้าไปยืนข้างเตียงด้านหนึ่งใกล้กับโกยทอง อีกด้านเป็นออมเงินกับปิยะภัสร์ ส่วนสมมาตรที่อยู่เฝ้าเมื่อคืนกลับบ้านไปแล้ว

“พี่กอบมีอะไรจะพูดกับผมหรือพี่” นวินก้มหน้าลงไปถามใกล้ๆ

กอบทรัพย์พยายามอ้าปากจะพูด แต่เปล่งเสียงได้แค่อือๆ อาๆ ในลำคอเท่านั้น

“เอาอย่างนี้ ผมจะเป็นคนถาม แล้วพี่ตอบด้วยการกะพริบตานะ ถ้าใช่ ให้พี่กะพริบตาสองครั้ง...พี่เป็นห่วงพี่แบมกับลูกๆ ใช่ไหม”

ดวงตาคู่นั้นนิ่งค้างและจ้องเขาเขม็ง

“ไม่ได้ห่วงแม่กับพวกเรานะ พี่น่ะห่วงงานเธอครับ” โภยกของถามขึ้นบ้าง “ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมสัญญาว่าจะดูแลบริษัทของเราให้ดี ให้เหมือนตอนที่พี่ทำเลยครับ”

กอบทรัพย์ยังคงนิ่ง ไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว

“ถ้าอย่างนั้นคุณพ่อจะพูดอะไรกันแน่” ออมเงินเงยหน้ามาเอ่ยพลางมองพี่ชายสลับกับมองนวินอย่างขอความเห็น

นวินส่ายหน้าเพราะจรรยาบรรณเช่นกัน

“คุณพ่อยังมองคุณอาอยู่เลย แสดงว่าคงมีอะไรอยากพูดอยากบอกคุณอาจริงๆ นั่นแหละครับ”

“จริงสิ ก่อนที่คุณพ่อจะรถคว่ำ คุณพ่อกลับจากบ้านอาวินนี่นา มีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ บางทีคุณพ่ออยากจะคุยเรื่องนั้นหรือเปล่า”

คำพูดของออมเงินดูแสงเทียนที่ถูกจุดในความมืด นวินรู้แจ้งแล้วว่าเรื่องที่คนนอนหลับเป็นฝักอยากพูดกับเขาคือเรื่องอะไร

หน้อย ไอ้พี่กอบ จะตายอยู่แล้วยังไม่สำนึก คิดห่วงแต่แม่เมียหน้อยข้ามชาตินั่น...นวินโวยวายในใจ

“ไม่มีนี่” นวินบอก “อาคิดว่าพี่กอบคงไม่มีอะไรจะพูดกับอาหรือกไอ้หมพี่กอบ” ตอนท้ายเขาก็หันหน้าลงไปใกล้กอบทรัพย์และลอบส่งสายตาดำหนีไปให้

กอบทรัพย์ยังคงมองนวิน แวดตาเปลี่ยนเป็นหน้อยใจ และยิ่งหน้อยใจมากขึ้นเมื่อเห็นนวินยึดกายกลับไปยืนตัวตรง

“อ่าวว่าแยกย้ายกันไปพักเถอะ ออมกับเอ็นท์เหน้อยมาทั้งคืนแล้วให้โกยกกับพยาบาลพิเศษรับช่วงต่อก็แล้วกัน อ้อ! แต่โกยกไม่ต้องฝืนนะ ถ้าว่างหรือไม่ไหวก็กลับไปนอนพัก ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวเป็นอะไรไปอีกคนละก็

จะยิ่งแย่”

“ครับอาวิน ขอขอบคุณครับ...ขอบคุณป้าเอ็นท์ด้วยนะ ที่มาอยู่เป็นเพื่อนน้องออม” ตอนท้ายชายหนุ่มหันไปทางปิยะภัสร์ที่ยืนเงียบมาตลอดคนที่ถูกเรียกว่าป้า ทั้งที่วัยแค่นี้สิบตอนปลาย แถมยังสวยมาก ส่งค้อนให้เขาคั้งหนึ่งโดยไม่พูดอะไร แล้วจึงหันไปทางนวิน

“ไปกันหรือยังคะอาวิน อามีนั้ได้รับผลประมุขตอนสิบโมงไม่ใช่หรือคะ เตียวไม่ทันนะคะ”

“ก็ถ้าไม่ต้องไปส่งป้า ก็คงทันแหละ” โภยทองอดไม่ได้ที่จะแซว เพราะจากการคุยกันก่อนหน้านี้ก็คือ นวินจะไปส่งปิยะภัสร์ที่บ้านก่อน แล้วจึงค่อยเลยไปทำงาน เนื่องจากเมื่อวานปิยะภัสร์มากับไกรศรผู้เป็นพ่อ แต่ตอนนี้ไกรศรกลับไปแล้ว

“หรือนายจะไปส่งเราละ” ปิยะภัสร์ย้อนถามพลางทำหน้ามุ่มๆ ก่อนจะหันไปทางนวินอีกที “ไปกันเถอะคะอาวิน ขึ้นอยู่ตรงนี้น่านเอ็นท์ได้ดำคนที่ทริบหวานเพิ่งลุ่มให้ชีวิตยิ่งขมแน่”

คำแซวนั้นทำให้โภยทองนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะแยกเขี้ยวให้คนพูด

“ดำคนเป็นด้วยเธอป้า อ้าปากพูดยังไม่ทันใครเขาเลยแท้ๆ”

“เฉพาะกับนายนี้แหละ”

“ทะเลาะกันต่อไปนะ ออมกลับก่อนละ” ออมเงินเอ่ยแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงทั้งระอาทั้งรำคาญ “ทะเลาะกันตั้งแต่เด็กจนโต เรื่องไร้สาระแค่นี้ก็ยิ่งทะเลาะ”

“ก็นายโภยหาเรื่องพี่ก่อน ออมเห็นปะละ” ปิยะภัสร์ไม่ยอมแพ้

“พอกันทั้งสองคนนั้นแหละ” นวินเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะ “เฮ้อ ไปเคลื่อนขบวนกันได้แล้ว พี่กอบจะได้พักเสียที”

สองหนุ่มสาวยอมสงบศึก ก่อนที่โภยทองจะเดินไปส่งทุกคนที่หน้าห้อง แล้วจึงย้อนกลับเข้ามายืนข้างเตียงอีกครั้ง ครั้นเห็นว่าผู้เป็นพ่อยังคงมองไปทางประตูด้วยสายตาละห้อย ชายหนุ่มก็ยิ่งมั่นใจว่าท่านมีเรื่องที่ต้อง

คุยกับนวินแน่ๆ แต่นวินไม่ยอมคุย?
ทั้งสองมีความลับอะไรอย่างนั้นหรือ?

นวินส่งปิยะภัสร์เรียบริ้อยแล้วก็ขับรถไปยังโรงแรมแห่งหนึ่งเพื่อฟังผลการประมูลผลิตเครื่องเรือนสำหรับคอนโดมิเนียมที่บริษัทของเขาขึ้นประมูลไว้

เมื่อเขาไปถึงก็พบว่ารัฐภูมิ หัวหน้าฝ่ายขายมือหนึ่งของเขามารออยู่แล้ว และกำลังคุยกับผู้ผลิตรายหนึ่งอยู่อย่างคุ่นเคย ผู้ผลิตส่วนมากก็เป็นคนคุ่นหน้าคุ่นตากันทั้งนั้น เพราะเคยเจอกันมาหลายงานแล้ว สลับกันได้ สลับกันชวตมาเรื่อย

“พี่นวิน สวัสดีครับ” ชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ ที่กำลังยืนคุยกับรัฐภูมิหันมาเห็นเขาจึงรีบยกมือไหว้

“สวัสดิ์อิทธิ สบายดีหรือ” นวินทักทายกลับด้วยมือไหว้ยิ้มแย้ม

อิทธิกรเป็นลูกชายคนโตของผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์รายใหญ่รายหนึ่งที่มีกลุ่มลูกค้าระดับสูงถึงระดับกลาง เป็นคู่แข่งอันดับหนึ่งของนวินเลยทีเดียว แต่ก็ไม่เคยบาดหมางหรือเป็นศัตรูกัน ป่อยครั้งที่เขากับพินิจ พ่อของอิทธิกรไปออกรอบตีกอล์ฟด้วยกัน

“ไอ้ย ใครจะสบายเหมือนพี่ละครับ คอนโดมิเนียมกลางกรุงก็ประมูลได้ แถมก่อนหน้านั้นยังได้งานแบบเทวดาจับวางอีกต่างหาก” อิทธิกรมองนวินอย่างชื่นชม

งานแบบเทวดาจับวางที่อิทธิกรว่า คืองานผลิตเครื่องเรือนตกแต่ง คอนโดมิเนียมขนาดกลางรายหนึ่ง ซึ่งเจ้าของเลือกนวินเป็นผู้ผลิต โดยไม่ต้องมีการประมูล เพราะพอใจในคุณภาพสินค้าจากโรงงานของเขาเป็นอย่างมาก แม้ไม่ใช่คอนโดมิเนียมหรูหรากลางเมือง แต่สนนราคาก็ไม่น้อยทีเดียว

“นี่นายรู้เรื่องนี้ด้วยหรือ” นวินถามไม่จริงจังนัก มันไม่ใช่ความลับ

อะไรหรอก เพียงแต่เขาไม่เห็นว่าอิทธิกรจะรู้ จะว่ารัฐภูมิเป็นคนบอกก็ไม่น่า
ใช้ รายนี้ไว้ใจเรื่องความลับของบริษัทได้

“แห่ม วงการของเรานั้นไม่ได้กว้างขนาดนั้นหรอกพี่ และผมก็ตีดีกับ
พี่ด้วย...แต่งงานวันนี้ผมคงไม่เจตากับพี่เหมือนที่แล้วมานะ” อิทธิกรยิ้มแบบ
มีเลศนัย

นวินส่งยิ้มแบบเดียวกันกลับไปพร้อมกับแวตาท้าทาย

“ได้ และถ้าฉันจะใจร้ายกับนายอีกครั้ง หวังว่านายคงจะไม่เคืองฉัน
เหมือนกัน”

อิทธิกรหัวเราะถูกใจก่อนกล่าว “งั้นมาตุกันครับ งานนี้ใครจะไปได้ไป”

จากนั้นทั้งคู่ก็ชวนกันเดินเข้าไปในห้องซึ่งขณะนี้ผู้ประมุขหลายราย
เข้านั่งประจำที่แล้ว ไม่นานเจ้าของคอนโดมิเนียมและทีมงานก็มาถึง
หลังจากนั้นไม่ถึงชั่วโมงผลก็ออกมาว่าคนที่ได้ไปคืออิทธิกร ซึ่งทุกบริษัทก็
แสดงสีหน้าผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด รวมทั้งนวินด้วย แต่เขาก็ถือคติว่า
ของอย่างนี้ต้องผลัดกันได้ผลัดกันเสีย การแข่งขันถึงจะสนุก

เมื่องานประกาศผลจบลง รัฐภูมิขอตัวกลับโรงงานด่วน เพราะมีงาน
ต้องจัดการ ส่วนนวินตั้งใจจะไปพบลูกค้าซึ่งเป็นเจ้าของคอนโดมิเนียม
ขนาดกลางรายหนึ่ง เป็นการพบกันในลักษณะเพื่อนไปพบเพื่อนมากกว่าไป
ขายของ ซึ่งวิธีเหล่านี้เขาใช้ได้ผลดีทีเดียว เมื่อลูกค้าเริ่มสนิทและไว้ใจเขา
เขาก็จะส่งรัฐภูมิไปปิดการขาย

“ฉันไม่เข้าโรงงานนะ วันนี้ฝากนายดูแลด้วย”

เมื่อรัฐภูมิรับคำและเดินจากไป นวินก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. ตามไถ่
อาการอภัพภัยกับบรรณาธิการ เมื่อทราบข่าวบรรณาธิการดีขึ้นแล้วก็สบายใจ
จากนั้นจึงเดินไปรอลิฟต์ ระหว่างนั้นสายตาเขาก็เหลือบไปเห็นอิทธิกรเดิน
จับมือทิพรดา

นวินขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจและจับตามองทั้งสองชนิดตาแทบ
ไม่กะพริบ

ทิพรดา ‘สนิท’ กับอิทธิกรตั้งแต่มื่อไรกัน?

เมื่ออิทธิกรเห็นเขาก็สงขี้มให้ ขณะที่ทิพรดาหน้าเสียไปเล็กน้อย
นวินขบครามแน่น ก่อนจะทำสีหน้าให้เป็นปกติ

“พี่วินจะกลับโรงงานแล้วหรือครับ” อิทธิกรเอ่ยทักขึ้นก่อน

“อ้อ” เขาตอบสั้นๆ ก่อนหันไปทางทิพรดา “สวัสดิ์ครับคุณทิพรดา”

“สวัสดิ์ค่ะคุณนวิน วันนี้มาฟังผลด้วยตัวเองเลยเหวอคะ” หล่อน
ทักตอบไม่เต็มเสียงนัก

นวินแสยะยิ้ม

“ครับ ออกมาทำงานเองบ้าง หูตาจะได้กว้างไกล ไม่เป็นกบในกะลา”
เขานั่นเสียงหนักตอหน้า

ทิพรดาขมขื่นหน้าเสีย ก่อนจะแก้เก้อด้วยการผินยิ้ม “คะ เสียใจด้วย
นะคะที่ไม่ได้งาน”

“ไม่เป็นไรเหวอครับ มิได้มีเสียเป็นเรื่องธรรมดา ถือเสียว่าสมบัติ
ผลัดกันชม” เขาเอ่ยเสียงเยาะ

ทิพรดากัดริมฝีปากกลางแรงๆ เซ็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย

“พี่วินกับรดา รู้จักกันด้วยหรือครับนี้ รดาไม่เห็นเคยเล่าให้ผมฟังเลย”

อิทธิกรเอ่ยอย่างแปลกใจ มองหน้าทั้งคู่สลับกันไปมา

“ก็พอรู้จักนะอิทธิ แต่ไม่ได้สนิทอะไร” นวินทำหน้าที่อธิบายความ
สัมพันธ์ด้วยมาดสงบนิ่ง ทว่าแววตาเชือดเฉือนจนทิพรดาหน้านี้ “แต่ท่าทาง
เราสองคนดูสนิทกันมากนะ”

“คุณพ่อผมกับคุณพ่อของรดา รู้จักกันมานานแล้วครับ แต่เราสองคน
เพิ่งจะมาสนิทกันเมื่อไม่นานมานี้เอง” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

“อ้อ...” นวินลากเสียงยาว ก่อนจะปรายตาไปทางหญิงสาวที่ยืนหน้าซีด
ด้วยแวตารังเกียจ ด้วยเข้าใจอะไรๆ แจ่มแจ้งขึ้นมาทีเดียว “อ้อ! ผมจำได้
ว่าคุณรดาชอบทำบุญ เดียวนี้ยังทำอยู่หรือเปล่าครับ”

“คะ?” ทิพรดาเลิกคิ้วสูง มองเขาด้วยสายตาทวาดระแวง

“หมายถึงทำบุญไปถวายเป็นชีวิตโคจรบิณฑบาตนะคะครับ เมื่อวานผมยังเห็น ‘ควาย’ ตัวหนึ่งวิ่งตามขอกินหญ้าจากคุณรดาอยู่เลย ไฉนผมก็นึกว่าคุณโกรธมัน คิดว่ามันมีคนอื่น แต่ที่แท้คุณก็แค่หาเรื่องทิ้งมันไปหาควายตัวอื่นเท่านั้นเอง” เขาพูดด้วยรอยยิ้มทรงเสน่ห์ แต่ทำเอาหญิงสาวสะอึก

“เอ๊ะ! เมื่อวานรดาไปทำบุญมาหรือครับ” ทั้งที่อิทธิกรรับรู้ได้ว่าทั้งคู่ ดูแปลกไป แต่เมื่อไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรจึงถามออกไปอย่างนั้น

“เอ่อ...” ทิพรดาอีกอึก หน้าที่ยังซีดอยู่แล้วยิ่งซีดขึ้นไปอีก ได้แต่มอง นวินอย่างวิงวอน

นวินไม่สนใจ ยังคงล้วงกระเป๋าด้วยท่าที่สบายๆ แล้วเอ่ยต่อไปว่า “ทำทางคุณรดาจะซื้อชีวิตควายหลายตัวด้วยสิ” เขาเน้นคำว่า ‘ควาย’ ขณะมองหน้าชายหนุ่มผู้อ่อนวัยกว่า “แต่ตอนนี้ควายตัวเมื่อวานฉลาดแล้ว แล้วก็ก็เป็นอิสระแล้ว ห่วงก็แต่ควายตัวอื่นนั่นแหละ ทำทางจะจมปลักอีกนาน” นวินจบประโยคด้วยเสียงหัวเราะสะใจปนสมเพชตัวเองกับหนุ่มรุ่นน้อง เป็นจังหวะเดียวกับที่ลิฟต์มาถึง เขาก้าวเข้าไปก่อนโดยไม่ล้าลาทั้งคู่

ทิพรดากับอิทธิกรตั้งท่าจะก้าวตาม แต่กลับต้องชะงักเมื่อพบว่าประตู เลื่อนปิดเสียก่อน

“ขอโทษ ฉันต้องการเวลาส่วนตัว” นวินพูดจบประตูลิฟต์ก็ปิดสนิท พอดี

“อะไรของเขา” อิทธิกรทำหน้าที่ก่อนหัวเราะซ้ำ “สงสัยเสียใจเรื่องแพ้ ประมุขจนสติแตก ฮะๆๆ”

ทิพรดาหลบถอนหายใจแล้วฝืนหัวเราะเบาๆ ร่วมไปกับเขา

วณิได้ผู้ติดตามเป็นเด็กสาวสุดห้าวที่พูดไม่หยุดปากนับแต่รถแท็กซี่ แล่นออกจากบ้าน หญิงสาวเลยได้รู้ประวัติหัวไม่น้อย หัวว่าเป็นลูกสาวของคนเก่าคนแก่ของครอบครัวนวิน พออายุได้หกขวบ แม่ก็เสียชีวิตด้วย อุบัติเหตุ ส่วนพ่อทิ้งแม่กับหัวไปนานแล้ว แม่ของนวินสงสารเลยเอามา

เลี้ยงในฐานะกึ่งหลานกึ่งลูกจ้าง ส่งเสียให้เรียนหนังสือ ซึ่งตอนนี้อยู่ในช่วงปิดเทอมปีสาม เตรียมตัวจะขึ้นปีสี่ในปีการศึกษาหน้า

“ถ้าไม่ได้คุณยาย แม่ของเจ้านาย ชีวิตหว่าจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ พอคุณยายเสียชีวิต เจ้านายก็รับดูแลหว่าต่อ โดยมีหน้าที่หลักคือเรียนหนังสือ เวลาว่างถึงคอยดูแลและรับใช้เจ้านายซะ”

“เจ้านายของเธอก็เป็นคนดีเหมือนกันนะ” วาณิเอ่ยเหมือนรำพึงหลังจากฟังจบ

“เป็นคนดีมากที่สุดเลยซะ” น้ำเสียงของเด็กสาวเต็มไปด้วยความชื่นชมล้นปริ่ม “เรียกว่าใครได้เจ้านายหว่าไป เหมือนได้พระเครื่องเก่าแก่อายุพันปีโน่นแหละซะ ห้อยคอไว้จะแคล้วคลาดจากภัยทั้งปวง”

วาณิหว่าเราะออกมาได้นิดหน่อยกับคำพูดนั้น “ฟังดูแปลกๆ เหมือนไม่ใช่คำชมแฮะ”

“ชมซะชม พระรุ่นนี้เป็นของหายาก ราคาสูงลิ่ว ผู้มีวิชาเสนาเท่านั้นที่จะได้ไปครอบครอง” หว่ายังไม่เลิกนำเสนอของดี

“แต่ได้ข่าวว่าอายุสี่สิบกว่าแล้วยังไม่แต่งงานเลยนี่นา”

“อ๊ย เรื่องนั้นมันมีเหตุผล มีที่มาที่ไปซะ แต่เรื่องมันยาว เอาไว้วันหลังหว่าจะเล่าให้ฟัง...ว่าแต่พี่วาณิจะไปไหนบ้างซะ”

“ไปแลกเงิน เสร็จแล้วไปกินข้าว จากนั้นก็ไปหาที่พัก”

“หาที่พัก? หาทำไมซะ บ้านงบอกว่เจ้านายยอมให้พื่ออยู่ที่บ้านแล้วไปงซะ” หว่าถามอย่างไม่เข้าใจ

“แต่ฉันจะอยู่บ้านนั้นตลอดไปไม่ได้หรอกหว่า วันหนึ่งฉันก็ต้องไปอยู่ดี”

“ให้ถึงวันนั้นก่อนแล้วค่อยไปสิชะ ตอนนี้อยู่ที่นี้ไปก่อน พี่วาณิยังไม่คุ้นกับกรุงเทพฯ ออกไปอยู่คนเดียวทั้งเหงาทั้งอันตรายนะชะ” เด็กสาวพยายามหวานล้อม

วาณิยิ้มอย่างคนถ่อมมั่นในความคิด แต่ไม่พูดอะไรออกมาอีก

นอกจากนั่งคิดแผนชีวิตในอนาคตต่อไปเรื่อยๆ

ระหว่างกินข้าว หญิงสาวค้นหาพาร์ตเมนต์จากอินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์มือถือไปด้วย เมื่อเห็นว่าที่ไหนน่าสนใจจะโทร. ไปถามก่อนว่ามีห้องว่างหรือเปล่า ถ้ามีหล่อนจะบันทึกไว้ หลังจากได้ประมาณสามสี่ที่ก็จะเข้าไปดูสถานที่จริง โดยเลือกทำเลใกล้ๆ กันเพื่อสะดวกในการเดินทางไปดู

เด็กสาวพยายามหักท้วง แต่ยามนี้วณิไม่ฟังใครทั้งสิ้น

“ฉันอึดอัดที่จะต้องอยู่บ้านคนแปลกหน้า หวังอย่าห้ามฉันเลย”

“โอ้ เดียวก็ชิน อีกอย่างเจ้านายก็ไม่ใช่คนแปลกหน้าอะไร สนทนากับลูกกอบจะตายไป”

“นั่นสินะ คงสนิทกันมาก ไม่อย่างนั้นคงไม่เอาฉันมาฝากไว้ที่นี่ หวังเล่าเรื่องพวกเขาให้ฉันฟังหน่อยสิ”

หลังจากวณิพาหว่าเดินออกจากร้านอาหาร หญิงสาวก็เดินหน้าเรื่องอพาร์ตเมนต์ ทำให้หว่าต้องบ่นกระปอดกระแปดด้วยนึกว่าสามารถเปลี่ยนความคิดวณิได้แล้ว

“หว่าอุตส่าห์เล่าเรื่องเจ้านายกับลูกกอบว่าสนิทกันมากแค่ไหน และยินดีช่วยเหลือกันยังไง พี่วณิก็ยังไม่เปลี่ยนใจอีกเหอะฮะ”

“ใครบอกละ ยิ่งรู้อย่างนี้ฉันยิ่งต้องออกจากที่นั่นให้เร็ว เพราะไม่อยากให้พวกเขาต้องบาดหมางกันเพราะเรื่องของฉัน”

“เป็นนั่นไป”

อย่างไรก็ตาม การหาพาร์ตเมนต์ดีๆ และถูกใจวณินั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ผ่านไปสามที่แล้ว แต่วณิก็ยังไม่พอใจสักที

“ที่แรกห้องกว้างดี แต่ดูโทรมไปหน่อย แถมสภาพแวดล้อมไม่ค่อยน่าอยู่ด้วย” วณิวิจารณ์ให้หว่าฟัง ขณะนั่งอยู่ในรถแท็กซี่ด้วยกัน “ส่วนที่สองกับที่สาม ห้องกว้าง ไม่โทรม แต่ไม่มีระเบียบ อึดอัดตายเลย”

“หว่าบอกแล้วว่าไม่มีที่ไหนเหมาะกับพี่วณิเท่าที่บ้านเจ้านายอีกแล้ว”

หวังได้ที่ รีบกล่อมวาณีอีกครั้ง

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เด็กสาวทำตาโตเมื่อมองหน้าจอ ก่อนจะกดรับด้วยสีหน้าหวนใจ

“อะเจ้านาย...อะ...เอ๋อ...อยู่กับพี่วาณีข้างนอกอะ...อะไรนะอะ กลับเดี๋ยวนี้เลย” หวังหันมาสบตากับวาณีซึ่งวางสีหน้าเรียบเฉย “อะ เดี่ยวหวังจะรีบกลับอะ”

“หวังกลับไปก่อนเลยนะ เดี่ยวพี่ขอไปดูอพาร์ทเมนต์อีกสองสามที่” วาณีเอ่ยทันทีที่หวังวางสาย

“อ้าว ไม่กลับพร้อมกันหรืออะ เจ้านายบอกว่าให้รีบกลับนะอะ”

“หวังกลับคนเดียวเหอะ พี่ไม่ใช่คนของเขาอะเหนื่อย” หญิงสาวยกไหล่เล็กน้อย

“แต่พี่ไปคนเดียวมันอันตรายนะอะ แล้วจะกลับบ้านถูกหรือ” หวังอดหวังไม่ได้

“พี่แค่ไปอยู่เมืองนอกตั้งแต่เด็ก แต่ไม่ใช่เด็กน้อยที่ไม่รู้ประสีประสาอะ” วาณีหัวเราะเบาๆ อย่างเห็นชัด “ไปเถอะ หวังนั่งรถแท็กซี่คืนนี้กลับบ้านไปเลย เดี่ยวพี่ลงต่อรถคันใหม่เอง” วาณีพูดจบก็ไม่รอให้หวังทักท้วงอะไรอีก รีบยื่นหน้าไปบอกให้คนขับจอด จากนั้นจึงรีบเปิดประตูก้าวออกไป โดยไม่ลืมยัดเงินค่าโดยสารใส่มือเด็กสาวด้วย

อพาร์ทเมนต์หลังที่สี่ถูกใจวาณีหลายอย่าง ทั้งอยู่ใกล้รถไฟฟ้าใต้ดิน ห้องกว้าง สะอาด มีระเบียงอย่างที่ชอบ และค่อนข้างเงียบเพราะตั้งอยู่กลางซอย ราคาค่อนข้างแพง แต่วาณีก็คิดว่าเหมาะสมกับทำเลแล้ว

วาณีตัดสินใจวางเงินมัดจำล่วงหน้า เพราะมั่นใจว่าตัวเองจะต้องหางานทำได้แน่นอน หญิงสาวเดินออกจากอพาร์ทเมนต์แห่งนั้นแล้วก็ไปกรรถแท็กซี่ให้ไปส่งที่ห้างสรรพสินค้าต้นซอยลาดพร้าวเพื่อเลือกซื้อเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวที่จำเป็น

ความสวยที่มากกับความมั่นใจ บวกกับการแต่งตัวที่เข้าสมัย ทำให้ วาณิชกลายเป็นเป้าสายตาของผู้ที่เดินสวนไปมา โดยเฉพาะพวกผู้ชาย แม้ พวกเขาเหล่านั้นจะมีหญิงสาวเดินเคียงอยู่แล้วก็ตาม

ขณะที่วาณิชกำลังเพลิดเพลินกับการเลือกซื้อเสื้อผ้า ก็รู้สึกว่ามีใครบางคนจับจ้องอยู่ จึงหันไปมอง และสบเข้ากับสายตาพึงพอใจของชายหนุ่มคนหนึ่ง เขารีบส่งยิ้มให้หล่อนหวังผูกไมตรี แต่วาณิชรีบดึงสายตากลับอย่าง ไม่ใส่ใจ เพราะจำได้ว่าหล่อนกับเขาเดินเข้าร้านพร้อมกัน โดยเขามีหญิงสาว หน้าตาสะสวยเดินเคียงข้าง ซึ่งตอนนี้หญิงสาวคนนั้นคงกำลังลองเสื้อผ้าอยู่ เขาก็กล้าส่งสายตาให้หล่อน แถมยังใจกล้าเดินเข้ามาทักอีกต่างหาก

“สวัสดีครับ”

วาณิชแขวนเสื้อเข้าชั้นเหมือนเดิม แล้วจึงหันมาทักตอบตามมารยาท “สวัสดีค่ะ”

“ผมขอแนะนำตัวก่อนนะครับ ผมชื่อณทล เป็นเจ้าของโมเดลลิง เอ็นโอพี” เขาว่าพลางยื่นนามบัตรมาตรงหน้า

คราวนี้วาณิชหันมามองเขาอย่างสนใจมากขึ้น ก่อนจะหยิบนามบัตร นั้นขึ้นมาพิจารณา

“โมเดลลิงของผมมีดารานางแบบต่างๆ อยู่หลายคน” จากนั้นเขาก็ เอ่ยชื่อผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นคนดังอย่างที่เขาวา “ผมสนใจคุณ เอ่อ... หมายความว่าผมอยากได้คุณมาอยู่ในสังกัดของผมนะครับ”

วาณิชนิ่งไปด้วยท่าที่ครุ่นคิด ระหว่างทางานประจำหล่อนควรทำงาน อื่นไปด้วย เพื่อต้องรองานประจำนาน เพราะเงินก้อนที่หล่อนกับแม่สะสม กันมาก็ไม่ได้มากมายอะไร

แต่หล่อนจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเขาไม่ใช่พวกมิฉฉาชีพ?

“คุณไวใจผมได้ ผมอยู่ในวงการนี้มานาน คนในวงการก็รู้จักผมดี” เขาตูดอกว่าหล่อนคิดอะไร จึงรีบพูดขึ้น

ขณะนั่นเอง หญิงสาวที่มากับเขาก็เดินออกมาจากห้องลองเสื้อผ้า

พร้อมกับกวาดตามองหาเขา เมื่อเห็นว่าเขายู่กับสาวสวยก็รีบก้าวฉับๆ ตรงไปหา

“พีน้า” กระแสเสียงนั้นเต็มไปด้วยความหวงแหน หญิงสาวกวาดตามองวาณีอย่างพิจารณาและประเมินอยู่ในที่ “ใครคะ เพื่อนพีน้าเธอ?”

“เปล่าจ๊ะ พี่กำลังติดต่อกับคุณคนนี้อยู่ในโมเดลลิงเดียวกันกับเรานะ” ตอนที่เขาพูด สายตายังไม่ละจากวงหน้าสวยของวาณี ในสายตาของแมวมองที่คร่ำหวอดในวงการมานาน นาดลบอกตัวเองว่า ผู้หญิงตรงหน้ามีความสมบูรณ์แบบที่เขาไม่ได้พบบ่อยนัก ใบหน้าหล่อ่นสวยสะดุดตา และยิ่งพิศก็ยิ่งสวย แขนขาหล่อ่นเรียวยแต่ตั้งแน่นและเกลี้ยงเกลา ทำทางมันอกมันใจในตัวเองจนดูดีอึ้งัน แต่ขณะเดียวกันก็มีความละมุนละไมบางอย่างที่น่าเข้าหา

“แล้วเธอตกลงหรือยังล่ะคะ ถ้าตกลงแล้วก็ไปจ่ายเงินเถอะค่ะ มดเลือกชุดได้แล้ว” หญิงสาวไม่พูดเปล่า มือเรียวกลองที่แขนขาห่มบ ประกาศความเป็นเจ้าของทันที

“ว่าไงครับ คุณ...” นาดลหันมาทางวาณีอย่างลุ่มๆ “ถ้าคุณสนใจ ไปพบผมที่บริษัท แล้วผมจะหางานให้คุณทันที เด็กของผมเป็นที่ต้องการของตลาดเสมอ”

วาณีหุ่ฝิ่ง แต่ก็ยังไม่อยากตัดสินใจเร็วจนกลายเป็นพลาด “ขอฉันคิดดูก่อนก็แล้วกันค่ะ ยังไงจะติดต่อกลับไปนะคะ”